

Ήπτάμενο

3

ΒΕΛΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ 1000 Π.Χ.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ 1000 Π.Χ.

Χαλασμός

ΚΡΑΤΗΜΕΝΟΙ ακόμα από τὰ συντρίμια τῶν καραβιῶν, πού τὰ διέλυσε τὸ τιτάνιο κύμα, τῆλέουν φοδερὰ ἐξασθενημένοι πρὸς τὸ ἄγνωστο, ἀνάμεσς σὲ ἕνα πλήθος ἀπὸ ἄλλα παρόμοια ἀπομεινάρια τῶν πλοίων τῶν Ἀτλάντων. (*).

Οἱ τελευταῖοι αὐτοί, βουλιάζουν σιγά - σιγά, καθὼς τὰ χέρια τους ἀρχίζουν νὰ παρλύουν ἀπὸ τὴν ἐφιαλτικὴ πάλη τους μὲ τὸν ἀφηνιασμένο ὠκεανό.

Τὰ καράβια ἔχουν χαθῇ στὸ βάθος πέρα...

Τίποτα δὲν φαίνεται πού νὰ σημαίνει σωτηρία τουλάχιστον γιὰ τὴ μικρὴ Ἰνκα, πού κρα-

(*) Δύνασε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Τὸ πλοῖο πού τρέχει στοὺς αἰῶνες».

τάει μισοαναίσθητη στην ἀγκαλιά του ὁ Πέτρος, τὸ ἀπρόμνητο Ἑλληνόπουλο.

Τὸ παιδί αὐτὸ πού με τὴ βοήθεια τῆς ἐκπληκτικῆς μηχανῆς τοῦ Χρόνου ἔχει ταξιθεῖ στοὺς παρελθόν, στοὺς βάθος τῶν αἰώνων, γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν θρυλικὴ ἡπειρο τὴν Ἀτλαντίδα πὴν ὥρα τῆς καταστροφῆς τῆς, ξέρεي πῶς γιὰ μιὰ ὥρα ἀκόμα εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ μείνῃ — κι' ἐκεῖνο κι' ὁ σύντροφός του ὁ Σάιμ — σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ.

Γιὰ μιὰ ὥρα ἀκόμα πρέπει νὰ ἐπιζήσῃ ἀπὸ τὸν φοβερὸ ἀγῶνα τοῦ μετὰ τὰ τρομακτικὰ κύματα πού λὲς οἱ ἀφροὶ τοὺς προσπαθοῦν ν' ἀγγίξουν τὸν οὐρανό, τόσο ψηλὰ πού τινάζονται.

Καὶ ξέρει ἀκόμα ὁ Πέτρος πῶς πρέπει νὰ φροντίσῃ καὶ γιὰ τὸν φίλο του, τὸ ἴδιο χρονικὸ ἰδιόστημα γιὰτὶ αἰσθάνεται ὑποχρέωσι γιὰ τὴν τύχη του, ἀφοῦ τὸν ἔχει πάρει μαζί του σ' αὐτὴ τὴν ἀφάνταστη περιπέτεια.

Κι' ἀκόμα θέλει νὰ σώσῃ καὶ τὴ μικρούλα Ἰλκα καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ σὰν στὰ χέρια τοῦ παπποῦ της, τοῦ βασιλιά Ἀζάη...

Πῶς ὅμως θὰ τὰ καταφέρῃ ὅλ' αὐτά;

Ἡ ἀγωνία σφίγγει τὴν καρδιά του σὰν ἀτσαλένια ταινία.

Τὸν Σάιμ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πλησιάσῃ, γιὰτὶ ἡ μανία τῆς θάλασσας εἶναι ἀκατάσχετη. Ἀντὶ νὰ ζυγώνουν μάλιστα, ὁλοένα καὶ ἀπομακρύνονται

τὰ δυὸ ἀγῶρια μετὰξὺ τους καὶ ἡ ἀγωνία τοὺς μεγαλώνει.

Μόνον ὁ ξανθόμαλλος Σάιμ καταφέρνει σὲ μιὰ στιγμή καὶ ... ρουφάει μερικὲς γουλιές ἀπὸ τὴ μπουκάλια τοῦ μετὰ τὸ γάλα καὶ παρηγοριέται κάπως.

Κι' ὥστόσο, κάθε φορὰ πού τὰ κύματα τοὺς τινάζουν ψηλά, πάνω στὶς γιγάντιες κορυφὰς τοὺς δὲν μποροῦν νὰ μὴν κυττάξουν γιὰ λίγο καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κόσμου πού χάνεται.

Τὸ θέαμα τῆς Ἀτλαντίδας πού καταποντίζεται εἶναι κατὰ χειρότερο κι' ἀπὸ ἐφιάλτης.

Τώρα πιά ὁλόκληρη ἡ ἡπειρος βουλιάζει στὰ βάθη τοῦ ἀπέραντου ὠκεανοῦ, σπάζοντας σ' ἑκατομμύρια κομμάτια. Κι' ὅπως τὸ μεγάλο ἡφαίστειο τοῦ Ποσειδῶνα, φτάνει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, γίνεται μιὰ κολοσιμένη ἔκρηξι.

Ἡ φωτιά κι' ἡ θάλασσα παλεύουν μανιασμένες, ποιά ἀπὸ τὶς δυὸ θὰ ἐπικρατήσῃ.

Ἡ φλογισμένη λάβα χύνεται μέσα στοὺς ὑγροὺς στοιχεῖο καὶ τιτάνιες στήλες ἀπμοῦ, ξεπερνοῦν σὲ ὕψος κι' αὐτὰ τὰ σύννεφα.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ τραγικὴ ἡπειρος δὲν ὑπάρχει πιά. Μόνον οἱ κορυφαὶ τῶν πιδὺ ψηλῶν βουνῶν τῆς ἔχουν ἀπομείνει ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας — τὰ βουνὰ αὐτὰ πού ὑπάρχουν ὡς σήμερα, γνωστὰ στὴ γεωγραφία ὡς «Ἀζόροι Νήσοι».

Ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ

κάταβύθισι ένα καινούργιο κύμα αναπνέει από τὰ σπλάχνα του Ἀτλαντικού Ὠκεανοῦ πολύ μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Βέβαια ἡ ἀπόστασις πού ἔχουν αὐτὴ τὴ φορά τὰ δυὸ παιδιὰ εἶναι κι' ἐκεῖνη ἀσύγκριτα μεγαλύτερη ἀπ' ὅτι ἦταν τὴν ἄλλῃ φορά.

Ὡστόσο τὸ ἀφηνιασμένο ὑγρὸ στοιχεῖο ἔχει μὰ γιγαντιαία δύναμι, πού τίποτα δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τῆς ἀντισταθῇ.

Ὁ Πέτρος ἀρπάζεται μὲ τὴν ψυχὴ στοὺς στόμα ἀπὸ τὸ σπασμένο κατάρτι μὲ τὸ ἓνα του χέρι, καθὼς τὸ βλέπει νάρχεται καὶ μὲ τὸ ἄλλο σφίγγει ἐπάνω του τὴν Ἴνκα, γεμάτος καινούργια ἀγωνία.

Ἐκατοντάδες μέτρα πιο μακριὰ του κι' ὁ Σάμ Σάμσον κάνει ἀκριβῶς τὸ ἴδιο.

Μὲ τὸ ἓνα του χέρι σφίγγει τὸ σπασμένο κατάρτι του καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἀγκαλιάζει μὲ ἀπάγνωστο τὴν μπουκάλα του.

Ἀμέσως ὕστερα κι' οἱ δυὸ τοὺς χάνουν τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Πέφτουν σ' ἓναν τρομακτικὸ στρόβιλο.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ νομίζουν πὼς βρίσκονται κιόλας στὸν ἄλλο κόσμον...

Ἡ προφητεία

ΛΕΣ κι' ὁ ὠκεανὸς ὁλόκληρος ἔχει σκεπάσει τὸν Πέτρο. Τὰ μνήγνια του πονᾶνε ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ πίεσι. Τ' αὐ-

τιά του πᾶνε νὰ σπᾶσουν.

Σχεδὸν ἀπὸ ἐνστικτο πιά κρατᾷ σφιχτὰ τὴ μικρὴ Ἴνκα κι' ἀκόμα δὲν τοῦ ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια. Ὁ ἀέρας ὅμως πού πρόλαβε νὰ μαζέψῃ μέσα στοὺς στήθος του ἔχει τελειώσει. Αἰσθάνεται ἐφιαλτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ ἀναπνεύσῃ καὶ ἀγωνίζεται ὑπεράνθρωπα νὰ τὸ ἀναβάλῃ, γιὰτί ξέρει πὼς αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ τέλος του.

Τὰ δευτερόλεπτα κυλᾶνε γρήγορα.

Ἡ ἀνταχὴ του ἐξαντλεῖται.

Τὰ μέλη του παραλύουν.

Τὸ κατάρτι τοῦ ξεφεύγει καὶ μὲ μιὰ ὕστατη προσπάθεια καταφέρνει καὶ κρατᾷ ἀκόμα μόνο τὸ μικρὸ κοριτσάκι, ἀν καὶ τὸ θολωμένο μυαλό του κάνῃ μηχανικὰ τὴ σκέψι, πὼς ἡ Ἴνκα δὲν μπορεῖ ν' ἀντέξῃ ὅσο αὐτὸς καὶ καθόλου ἀπίθανο νὰ εἶναι ἤδη πεθαιμένη ἀπὸ τὸ νερὸ πού, θάχῃ πιῇ...

Καὶ τέλος οὗτ' αὐτὸς μπορεῖ ν' ἀντέξῃ περισσότερο.

Τὸ στόμα του ἀνοίγει ἄθελα καὶ τὰ πνευμόνια του λυσσασισμένα ροῦφανε ζητώντας ἀέρα.

Περιμένει νὰ νοιώσῃ τὸ ἀλμυρὸ νερὸ τῆς θάλασσας νὰ κατακυλᾷ μέσα του γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ τὸν θάνατον ἀλλὰ μὲ τρομερὰ εὐχάριστη ἐκπληξί, ἐξακριβώνει πὼς ἔχει ἀναπνεύσῃ καθαρὸ καὶ ζωογόνον ὀξυγόνο.

Στὴν κρίσιμη ἀκριβῶς στιγμή, τὸ ὑποχθόνιο τεράστιο κύμα πού τὸν παρέσυρε ἄλλα

χιλιόμετρα μακρινά, με μια ασύλληπτη ταχύτητα, τον έχει τινάξει στην επιφάνεια του ωκεανού.

Το κεφάλι του τώρα βρίσκεται πάλι έξω από το νερό.

Αναπνέει άλλες δυο φορές με λαχτάρα τη ζωή και νοιώθει όλες του τις αισθήσεις να ξαναγυρίζουν στο κορμί του.

Βέβαια είναι αφάνταστα εξασθενημένος από την υπέρανθρωπη προσπάθεια που κατέβαλε, αλλά η χαρά και μόνο πως για μια φορά άκόμα κατάφερε ν' αποφυγή τον θάνατο του δίνει πολύ κουράγιο.

Σκέπτεται, παρ' όλη τη φοβερή θέσι που βρίσκεται, το άθωο πλάσμα που κρατάει στην αγκαλιά του, αλλά μόλις

τα μάτια του πέφτουν πάνω στην "Ινκα το αίμα παγώνει στις φλέβες του.

Το πρόσωπο του κοριτσιού είναι νεκρικά χλωμό.

Τα μάτια της έρμητικά κλείστα.

Το όμορφο κεφαλάκι της γέρνει άψυχο στο ένα πλευρό.

«Είναι πεθαμένη!» συλλογίζεται με φρίκη.

Την ίδια στιγμή όμως ακούει παράξενες φωνές.

Γυρίζει το κεφάλι όλογυρα γεμάτος λαχτάρα και τα μάτια του αστράφτουν.

Ένα μεγάλο καράβι με εκατοντάδες κουτιά πλέει εκεί κοντά του, σκαμπανεβάζοντας σαν καρυδότσουφλο πάνω στις

Τους ρίχνουν ένα σχοινί

Με κατάρτιε μαζί με τὸ κατάρτι πὺ κροπούσα!

κορφὲς τῶν πελώριων κυμάτων.

Ἡ ἐλπίδα γεννιέται στὴν καρδιά τοῦ θαρραλέου παιδιοῦ.

Σηκώνει — ἐπιστρατεύοντας τὶς τελευταῖες του δυνάμεις — τὸ ἓνα του χέρι γιὰ νὰ τοὺς κἀνὴ σινιάλο ἀλλὰ αὐτὸ φαίνεται πὼς εἶναι περιττό. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι — ἀπὸ τοὺς τυχεροὺς Ἀτλαντες πὺ κατὰφεραν νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν Κατακλυσμὸ, τὸν ἔχουν δῆ. Οἱ φωνὲς πὺ ἄκουσε ἦταν ἀκριβῶς γι' αὐτόν.

Παλεύουν τώρα ἀπεγνωσμένα μετὰ τὴν ταραγμένη θάλασσα, γιὰ νὰ φτάσουν κοντὰ του. Οἱ κωπηλάτες βάζουν ὅλη

τοὺς τὴ δύναμι γιὰ ν' ἀλλάξουν τὴν πορεία τοῦ σκάφους, πὺ τὸ ξεθυμασμένο πιά κύμα, ἔχει ὥστόσο ἀκόμα τὴ δύναμι νὰ τὸ παρασέρνη ἐκεῖ πὺ θέλει αὐτό.

Γιὰ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἢ πιδὸ σκληρὴ ἀγωνία.

Ὁ Πέτρος ἂν δὲν ὑπῆρχε ἢ ἐλπίδα τοῦ καραβιοῦ πιθανὸν νᾶχε ἐγκαταλείψει τὸν μάταιο ἀγῶνα. Τώρα ὅμως κρατιέται μετὰ τὰ δόντια πάνω στὴν ἐπιφάνεια.

Τὸ πλοῖο τὸν πλησιάζει κι' ὕστερα ἀμέσως ἓνα ἄλλο δυνατὸ κύμα τὸ χτυπάει στὰ πλευρὰ καὶ τὸ ἀναγκάζει νὰ ἀπομακρυνθῇ καὶ πάλι.

Αυτό επαναλαμβάνεται πολλές φορές.

Το ατρόμητο αγόρι νοιώθει την απογοήτευσή να τρυπώνει ύπουλα στην καρδιά του.

Τα μέλη του μουδιάζουν από την φοβερή προσπάθεια.

Το σώμα του έχει αρχίσει να παγώνει.

Το κεφάλι του αρχίζει μια να βουλιάζει και μια να ξαναφαίνεται πάνω στα νερά.

Αφού από τη μεριά του πλοίου οι Άτλαντες πλέον καταλαβαίνουν πως δεν έχουν πολύ καιρό, έπιστρατεύουν κι' αυτοί όλες τους τις δυνάμεις τούτη τη φορά.

Τα κουπιά δαγκώνουν όλα μαζί τη θάλασσα ρυθμικά.

Τον πλησιάζουν.

Ένα χοντρό σκοινί πέφτει στο πλάι του.

Ο Πέτρος καταφέρνει και το άρπάζει αλλά δεν έχει τη δύναμη να σκαφολώσει. Με την έτοιμότητα όμως του πνεύματος που τον διακρίνει σ' όλες τις κρίσιμες στιγμές, το τυλίγει γύρω από το σώμα του κι' από το κορμί της Ίνκας και το δένει.

Είναι καιρός, γιατί άμέσως μετά χάνει τις αισθήσεις του. Όλα σκοτεπιάζουν γύρω του και νοιώθει να βυθίζεται σ' ένα ολόμαυρο κενό.

Όταν ξανανοίγει τα μάτια του, βρίσκεται ξαπλωμένος πάνω στο κατάστρωμα του καραβιού των Άτλάντων.

Πλάι του σκύβουν μερικοί άνθρωποι γεμάτοι ενδιαφέρον κι' αγάπη.

Χαρούμενες φωνές ύποδέ-

χονται το άνοιγμα των ματιών του, που δείχνει πως ξαναγυρίζει στη ζωή.

Το αγόρι κυττάζει σαστισμένο. Στην αρχή δεν μπορεί να καταλάβει καλά - καλά τι γίνεται. Προσπαθεί να θυμηθεί.

Ύστερα άξαφνα διακρίνει κοντά του τον γέρο - βασιλιά Άζάη.

Κρατάει στα σκελετωμένα χέρια του τη μικρή έγγονή του. Κάποιο χρώμα έχει ξαναγυρίσει τώρα και στα δικά της μάγουλα και τα μάτια της είναι άνοιχτά.

Φαίνεται πως την έχουν συνεφέρει με τεχνικές αναπνοές.

Την έχουν σώσει κι' εκείνη από του χάρου τα δόντια.

Στο βλέμμα του Άζάη λάμπει άνεπίπτωτη εύτυχία.

Κυττάζει τον Πέτρο μ' ευγνωμοσύνη κι' ένα δάκρυ κατροκυλάει στο πετσιασμένο του μάγουλο.

Ύψώνει πάνω από το κεφάλι του, θριαμβευτικά, την Ίνκα.

— Η προφητεία επαληθεύτηκε!, μουρμουρίζει με τρεμάμενη φωνή. Κι' αυτό έγινε χάρις σ' έσένα, νεαρέ άνθρωπε από το μακρινό Μέλλον!

Ο Πέτρος είναι τόσο ζαλισμένος που δεν καταλαβαίνει ακόμα το νόημα των λόγων του.

Ο Άζάης όμως ξαναλέει, με την ίδια συγκίνησή και με φωνή επίσημη αυτή τη φορά:

— «Ήρθε στον κόσμο ή κόρη που θ' άναδυσθί μέσ' από τα κύματα, σαν τον Πατέ-

ρά Ποσειδῶνα, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ Γένος!» Ἡ Ἴνκα πραγματικὰ ἀναδύθηκε μέσ' ἀπὸ τὰ κύματα πρὶν λίγο — μέσ' ἀπὸ τὸν ἀπέραντο ὠκεανὸ ποὺ τὴν εἶχε καταπιῇ! Τὸ γένος θὰ σωθῇ! Ἡ Ἀτλαντίδα καταποντίσθηκε καὶ δὲν μποροῦ με νὰ ξαναγυρίσωμε πιά ἐκεῖ... Θὰ βροῦμε ὁμῶς μιὰ καινούργια ἥπειρο γιὰ νὰ τὴν κάνωμε πατρίδα μας κι' ἡ Ἴνκα θάναί ἡ ἀρχηγὸς τῆς νέας Φυλῆς! Τῆς Φυλῆς ποὺ θὰ πάρῃ τὸ δικό της ὄνομα, γιὰτὶ τὸ ὄνομα τῶν Ἀτλάντων εἶναι πιά καταραμένο ἀπὸ τοὺς Θεοὺς!

Ὁ Πέτρος νοιώθει ἓνα ρίγος νὰ διαπερνᾷ τὸ κορμὶ τοῦ ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Ἡ νέα Φυλὴ!, ψιθυρίζει ἀχνά. Οἱ Ἴνκας!

Τὰ μάτια τοῦ Ἀζάη ἀστράφτουν πάλι.

— Γνωρίζεις τὴ φυλὴ τῶν Ἴνκας!, μουρμουρίζει εὐτυχισμένος. Αὐτὸ θὰ πῇ πῶς ἡ προφητεία μου θὰ βγῇ ἀληθινή! Αὐτὸ θὰ πῇ πῶς ὁ Ποσειδῶνας θὰ υἱὸς βοηθήσῃ ὡς τὸ τέλος καὶ θὰ φτάσουμε σὲ μιὰ καινούργια πατρίδα...

«Οἱ Ἴνκας!», συλλογίζεται πάλι ὁ Πέτρος με δέος. «Οἱ ἀρχαῖοι ἐρυθρόδερμοι!... Ἐχουν δικίον οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ὑποστήριξαν πῶς οἱ παλαιόχαιοι κάτοικοι τῆς Ἀμερικῆς ἦταν Ἀτλαντες ποὺ κατάφεραν νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν Κατακλυσμὸ!... Καὶ ἡ φυλὴ τους πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ, ποὺ ὁ θάνατος τὸ ἀγγιξε μὲ τὰ παγωμένα του δά-

χτυλα ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ τραβήξῃ στὸ σκοτεινὸ τοῦ βασιλείου... Τοῦ κοριτσιοῦ ποὺ ἐγὼ ἔσωσα ἀπὸ τὴ μανία τῆς θάλασσας!... Τὶ τρομερὸ παιγνίδι ποὺ ἔπαιξε ἡ Μοίρα!...»

Ὁ Ἰωνᾶς!

ΕΙΝΑΙ ἀπίστευτα συγκινημένος. Τόσο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σκεφθῇ τίποτ' ἄλλο γιὰ μερικὲς στιγμὲς, παρὰ κυττάζει μονόχχα χαμογελώντας τὴν εὐτυχισμένη σκηνὴ τοῦ γερο-Ἀζάη, ποὺ κρατᾷ στὴν ἀγκυλιά του τὴ μικρὴ Ἴνκα.

Ἡ θάλασσα εἶναι ἀρκετὰ ἡμερὴ πιά καὶ ὅσο περνᾷει ἡ ὥρα ἡσυχάζει ἀκόμα περισσότερο, ἐνῶ τὰ σύννεφα διαλύονται πάνω στὸν οὐρανὸ κι' ὁ ἥλιος ἀστράφτει χαρούμενος.

Ὁλόγυρα δὲν διακρίνεται τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀπέραντη θάλασσα.

Οἱ κορυφές τῶν βουλιαγμένων βουνῶν ἔχουν χαθῇ.

Αὐτὸ σημαίνει πῶς ὁ Πέτρος ἔχει μείνει ἀρεκτὴ ὥρα λιποθύμιος καὶ ἐξηγεῖ καὶ τὶς χαρούμενες φωνὲς ποὺ ἔβγαλαν οἱ τελευταῖοι Ἀτλαντες — ἢ οἱ πρῶτοι Ἴνκας — καθὼς τὸν εἶδαν ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια του. Ἴσως νὰ τὸν πίστευαν κι' ἐκεῖνον γιὰ πεθαμένον, ὅπως εἶχε πιστέψει αὐτὸς γιὰ τὴ μικρὴ Ἴνκα.

Ἡ σκέψις ὁμῶς αὐτὴ τοῦ φέρνει μιὰ ἄλλη, μιὰ τρομερὴ σκέψι, ποὺ τὸν κάνει νὰ τινάχῃ ἄξαφνα ὀλόρθος μὲ τὸ πρὸ

σωπτο κατάχλωμο και την καρδιά σταματημένη από άγωγία.

— 'Ο Σάμ; ούρλιάζει μ' απόγνωση. Πού είναι ο Σάμ; Το χαμόγελο φεύγει από τη φυσιολογική του 'Αζάη ενώ γύρω όλοι οι άλλοι σιωπάζουν.

— Δεν είδαμε καθόλου τον φίλο σου, πού τα μαλλιά του έχουν το χρώμα του ήλιου!, του λέει πένθιμα ο γερο - βασιλιάς.

'Ο Πέτρος νοιώθει σά να καταποντίζεται απότομα σε μία άπύθμενη άβυσσο.

Καταλαβαίνει πως δεν πρέπει να έχη καμμία ελπίδα.

'Ο Σάμ είναι χαμένος!

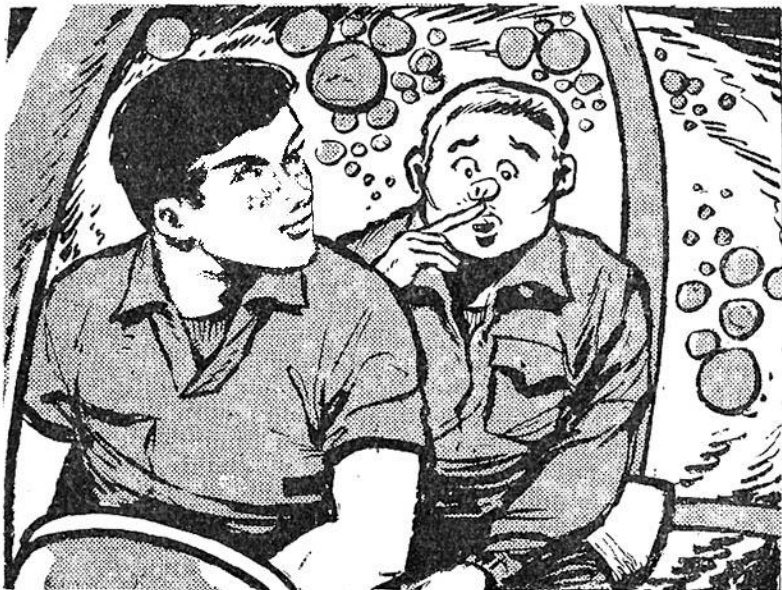
'Ο άφηνιασμένος ώκεανός τον πήρε μαζί του, για να έκδικηθή που του έκλεψαν την "Ινκα..."

Το 'Ελληνάπουλο νοιώθει τις δυνάμεις του να τον έγκαταλείπουν, μπρός σ' αυτό το σκληρό χτύπημα.

Τα πόδια του λυγίζουν και πέφτει με τα γόνατα στο κατάστρωμα, ενώ τα όλομαυρά μάτια του γεμίζουν δάκρυα.

— Φτωχέ μου Σάμ!, ψελίζει τρέμοντας. Πόσο άνόητος φάνηκα! Δεν έπρεπε να τον πάρω μαζί μου... 'Εγώ φταίω για το θάνατό του.... Μόνο εγώ...

'Ο 'Αζάης πηγαίνει κοντά του.

— Δαγκώθηκα!

Πάνω απ' τὰ κεφάλια τους πέφτουν καμμιὰ δεκαριά άντρες

‘Απλώνει τὸ ἄσφαρκο χέρι του καὶ τ’ ἀκκουμπάει τρυφερὰ πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἀγοριοῦ.

— Μὴν πῆς ποτὲ πῶς ἔφται ξες ἐσύ γιὰ κάτι ποὺ καινόμισε ἡ Μοίρα νὰ γίνῃ! Εἴμαστε μόνο ἀδύνατες σκιές, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς σβύσῃ μ’ ἓνα φύσημα. Τίποτα δὲν μπορεῖ ν’ ἀλλάξῃ απ’ ὅτι ἔγινε κι’ απ’ ὅτι θὰ γίνῃ. Τὸ Παρελθὸν καὶ τὸ Μέλλον εἶναι πλεγμένα παρὰ ξένα σὰν καλασμένο καλάθι. Τὸ ὅτι ὑπάρχομε εἶναι ἓνα με γάλο μυστήριο... Τὸ ὅτι θὰ φύγωμε μιὰ μέρα, ἄλλο μεγαλύτερο... Ἐμᾶς τοὺς δυὸ μᾶς χωρίζουν χιλιάδες χρόνια κι’ αὐτὴ τῇ στιγμῇ σ’ ἀγγίζει τὸ χέρι μου. Ἐσύ δὲν

ἔχεις γεννηθῇ... ἢ ἐγὼ ἔχω πεθάνει κι’ ἔχω γίνῃ σκόνη; Ποιὸς μπορεῖ νὰ πῇ ποιὸ απ’ τὰ δυὸ εἶναι ἀλήθεια; Κι’ ἂν εἶναι καὶ τὰ δυὸ ἀλήθεια, τί διαφορά, ἔχει ἡ ζωὴ ἀπὸ τὸν θάνατο; Μὴ δακρῶζης γιὰ τὸ φίλο σου, ὅσο κι’ ἂν τὸν ἀγαπᾷς... Ὅλοι ζοῦμε ἀλλὰ κι’ ὅλοι ἔχομε πεθάνει...

Τὰ λόγια τοῦ γέρου μπορεῖ νὰ εἶναι σοφά. Γιὰ τὸν Πέτρο ὅμως δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία. Ἀγαπᾷ τὸν φίλο του μ’ ὅλη τὴν τρυφερότητα τῆς νεανικῆς του ψυχῆς, τόσο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ μεγαλύτερη συμφορὰ ἀπὸ τὸν χαμό του.

Δέν θέλει νά πιστέψῃ σ' αὐτόν.

— Πόσῃ ὥρᾳ ἔχω λιπόθυμος; ρωτᾷει τὸν γερο - βασιλιά.

Ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησι.

Ξαφνικά, μ' ἓναν τρόπο μαγικὸ, παύει νά νοιώθῃ τὸ κούνημα τοῦ πανάρχαιου καραβιοῦ τῶν Ἀτλάντων.

Ἀπέναντί του βρίσκεται ἡ βιβλιοθήκη τοῦ ἐργαστηρίου του!

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή καταλαβαίνει πῶς τὸ «Ἰπτάμενο Βέλος» τὸν ἔχει ξαναφέρει στὸν εἰκοστὸ Αἰῶνα.

Ταυτόχρονα ἀκούει πίσω του, μέσα στ' αὐτὴν του σχεδόν, μιὰ σπαρακτική κραυγὴ πόνου.

Γυρίζει γεμάτος λαχτᾶρα, κι' ἀντικρύζει... τὸν Σάιμ Σάιμ σον, νά κάθεται στὴ θέσι του, πάνω στὸ θαυμαστὸ μηχανήμα ποὺ ταξιδεύει στὸν Χρόνο.

Τὸ ξανθὸ ἀγόρι βγάζει ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τινάζει τὰ δάχτυλά του μὲ μιὰ πονεμένη γκριμάτσα.

— Δαγκώθηκα!, μουγγρίζει μὲ ἀγανάκτησι. Μπὰ ποὺ νά πάρῃ!... Ἐσὺ πῶς βρέθηκες μέσ' στὸ ἴδιο ψάρι;

— Σάιμ!, φωνάζει εὐτυχισμένος ὁ Πέτρος, βλέποντας πῶς ὁ φίλος του εἶναι θαυμάσια στὴν ὑγεία του. Σάιμ! Δὲν πέθανες λοιπόν;

— Κουνήσου ἀπὸ τὴ θέσι σου, ἀδερφέ!, μουρμουρίζει ὁ Σάιμ καὶ σταυροκοπιέται.

Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ μιλάει, τὰ ὀλοστράγγιλα ματάκια του στριφογυρίζουν τριγύρω. Γὰ πρώτη φορὰ ἀνακαλύπτει πῶς βρίσκεται πιὰ μέσα στὸ γινώριμο περιβάλλον τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Πέτρου καὶ πάνω στὸ «Βέλος».

Ἀρχίζει νά γελάῃ.

Ὁ φίλος του τὸν κυττᾷ παρξεναμένος.

— Τί ἔπαθες; τὸν ρωτᾷει.

— Δὲν εἶδες ποὺ δάγκωσα τὰ δάχτυλά μου, κάνει ὁ Σάιμ μέσα στὰ γέλια του. Ἐτρωγα ψάρι! Καθὼς ὅμως αὐτὴ ἡ διαβολομηχανὴ μᾶς ξανάφερε ἀπτόμα πίσω, χάθηκε τὸ κομμάτι τοῦ ψαριοῦ ποὺ κρατοῦσα καί... παραλίγο νά φάω τὸ χέρι μου!

Ὁ Πέτρος πᾶει νά τρελλαθῇ.

— Ποὺ τὸ θρήκες τὸ ψάρι ποὺ ἔτρωγες; ἀπορεῖ. Σ' ἀφισα μέσ' στὴ μανία τῶν κυμάτων καὶ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ σὲ εἶδα, βούλιαζες στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ!

— Ἐ! Μπράβο!, λέει ὁ Σάιμ. Στὴ θάλασσα βρίσκονταὶ τὰ ψάρια. Δὲν τῶξερεις;

— Κί' ἔτρωγες ὠμὸ ψάρι;

— Ὁχι... Βραστό!

— Σάιμ!

Τὸ κωμικὸ ἀγόρι βάζει καὶ νούργια γέλια, βλέποντας τὴν ἐκπληξὴ καὶ τὴν ἀμφιβολίαν στὸ πρόσωπο τοῦ φίλου του.

— Ἀκου νά διῆς πῶς ἔγινε, γιὰ νά καταλάβῃς!, τοῦ λέει. Τὸ λοιπόν, ἐκείνη τὴν ὥρα ποὺ λὲς πῶς μὲ εἶδες γιὰ τελευταία φορὰ, μ' ἀρπάζει πραγματικὰ ἓνας στρόβιλος -

ένα θεώρατο «μάτι» - και με τραβάει ολόταχως για τον πάτο του ώκεανού! Κατέβαινα κατέβαινα, με μία ταχύτητα φοβερή. Τ' αϊτιά μου πήγαιναν να σπάσουν από την πίεση. "Αξαφνα βλέπω μπροστά μου ένα πελώριο κήτος! Δεν μπορώ να πάρω όρκο τι ακριβώς ήταν. Έμοιαζε με φάλαινα αλλά ίσως νάταν και καμιά υπερφυσική μάριδα!

— Σάμ, με κοροϊδεύεις; Έγώ κόντεψα να πεθάνω από την αγωνία για σένα...

— Άμ' έγω τι κόντεψα να πάθω, βλέποντας άξαφνα εκείνο το τέρας, να με κυττάζει με κάτι μάτια μεγάλα σαν μυλάπτερες; Πήγα να πώ το «Πάτερ ήμῶν» αλλά με το «Πά...» ανοίγει τη στοματάρα του και βρίσκομαι στη κοιλιά του μαζί με το κατάρτι που κρατούσα!

— Παραμύθια! Σάμ, άφησέ τα αυτά και πές μου πώς έγινε και δεν πνίγηκες;

— Νάτονε τώρα!, κάνει ο Σάμ μ' αγανάκτηση. Σ' όρκίζομαι στη φιλία μας, παιδί μου, πώς σου λέω την αλήθεια!

Ο Πέτρος ξαφνικά καταλαβαίνει πώς ο φίλος του πραγματικά μιλάει σοβαρά και τότε σε μία στιγμή... χλωμιάζει για τον φοβερό κίνδυνο που πέρασε ο άλλος.

— Και πώς δεν έσκασες, μέσα στην κοιλιά του κήτους; μουρμουρίζει κομπιάζοντας.

— Τι να σκάσω που κάθε φορά όταν άνοιγε τη στοματάρα του, έρχόταν ένας τέ-

τοιος άερας, που άρπαξα συνάχι!

— Άερας στα βάθη του ώκεανού;

— Όχι, παιδί μου! Είχε δγει στην επιφάνεια κι' έτρεχε σαν βελζινόκατος! Πού λές, είχε μεγάλη εύρυχωρία στο στομάχι του. Έπειδι όμωσ κάθε φορά ρουφούσε κι' ένα σκασμό θάλασσα σε κάθε άνάσα του και μ' έλουζε πατόκορφα, ξεκαρφώνω ένα καδρόνι από το κατάρτι και το στερεώνω ψηλά, σε δυο κοκκάλες! Ανέβηκα ύστερα εκεί πάνω και κάθησα να στεγνώσω! Έβλεπα τη θάλασσα να χυμάη κάτω άπ' τ'α πόδια μου γεμάτη μεγάλες παλαμίδες που σπαρταρούσανε και σκεπτόμουν πώς αν μέσα σε μία ώρα δεν του έρχόταν να πάρη βουτιά στον πάτο της θάλασσας θα την γλύτωνα.

Ο Πέτρος έχει άοχίσει και κυττάζει με μισό μάτι τον κομικό φίλο του αλλά εκείνος συναχίζει άπτόητος:

— Στο μεταξύ, μου τέλειωσε και το γάλα που είχα στο παγούρι μου και με κόψανε οί πείνες! Ένοιωθα το στομάχι μου άδειο, έβλεπα γεμάτο το στομάχι της φάλαινας και πήγαίνα να σκάσω από τη ζήλεια! Μ' όλ' αυτά δεν μούκανε καρδιά να κατέβω να πιάσω καμμία παλαμίδα και να τη φάω ζωντανή — μ' έπιανε άηδία που το σκεπτόμουν! Κι' άκου τώρα τύχη, να θαυμάσης!

Ο Πέτρος δεν κάνει άλλο

ἀπὸ τὸ ν' ἀκούη χαμογελῶν-
ας.

Ὁ Σάμ συνεχίζει, τονίζον-
τας τὰ λήγια του μὲ ζωηρὲς
χειρονομίες:

— Φαίνεται πῶς τὸ κῆτος
ταξίδευε κατὰ τὴ μεριά τῆς
Ἀτλαντίδας ποὺ βούλιαζε καὶ
θὰ βρέθηκε χωρὶς ἄλλο κοντὰ
σὸ μέρος ποὺ χυνόταν στὴ
θάλασσα ἡ καυτὴ λάβα τοῦ
ἡφαιστείου, γιατί ἄξαφνα κα-
ταπίνει ἕνα θεώρατο κύμα ἀ-
χνιστὸ ποὺ κόχλαζε! Μέσα
σὲ μιὰ στιγμή, φιλαράκο μου
ὄλα τὰ ψάρια ποὺ βρίσκον-
ταν στὴν κοιλιά του, γίνανε
δραστή! Κατέβηκα τὸ λοιπὸν
κι' ἔφαγα μὲ τὴν ψυχὴ μου!
Δὲν μπορείς νὰ φανταστῇς τὶ
νόστιμα ἦταν τ' ἄττιμα! Ἔ-
τρωγα ὥσπου βρέθηκα ἐδῶ
πέρα, πάνω στὸ «Βέλος»! Μὴ
μὲ κυττάζης ἔτσι, Πήτ! Σοὺ
ὀρκίζομαι πῶς δὲν σοὺ εἶπα
οὐτ' ἕνα γράμμα ψέματα! Ἄν
θέλης μάλιστα, μπορείς ἀπὸ
σήμερα νὰ μὲ φωνάζης Ἰω-
νᾶ!

Ἐνωμένοι
ὡς τὸν θάνατο

ΔΥΟ ΜΕΡΕΣ ἔχουν περά-
σει ἀπὸ τὰ παραπάνω συγκλο-
νιστικὰ γεγονότα.

Οἱ ἥρώες μας ζοῦν τὴ συνη-
θισμένη τους ζωὴ, χωρὶς κα-
νεῖς νὰ μπορῇ νὰ ὑποψιαστῇ
πῶς αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά, παί-
ζουν ἕναν ἀφάνταστα τρομερὸ
ρόλο στὴν Ἱστορία τοῦ κό-
σμου.

Ὁ Πέτρος πηγαίνει τακτι-

κὰ στὸ Πανεπιστήμιο ὅπου
συμπληρώνει τὶς σπουδὲς του
καὶ ὁ Σάμ, τακτικὰ ἐπίσης κι'
αὐτός, παραλαμβάνει καθημε-
ρινὰ τὶς... μπουκάλες τοῦ γά-
λακτος ποὺ τοῦ φέρνει τὸ
φορτηγὸ τοῦ πρατηρίου καὶ
τὶς τοποθετεῖ στὸ ηλεκτρικὸ
ψυγεῖο, ἀφοῦ πρώτα ἐπιστρέ-
φει ἄδειες τὶς χθεσινές.

Ὡστόσο κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλ-
λος ὅταν βρίσκονται μόνοι
τους στὸ μυστικὸ ἐργαστήρι-
οῦ Πέτρου, Μέξη, εἶναι παρα-
ξενα συγκινημένοι καὶ ἀντικρύ-
ζουν τὸ θαυμαστὸ «Ἰπτάμενο
Βέλος» μὲ δέος.

Ἡ τελευταία τους περιπέ-
τεια μὲ τοὺς Ἀτλαντες, τοὺς
ἔχει ἐπηρεάσει πάρα πολὺ.
Σκέπτονται μὲ ρίγος πῶς, ἂν
δὲν ὑπῆρχαν αὐτοί, δὲν θὰ ὑ-
πῆρχαν οὔτε οἱ ἐρυθρόδερμοι
τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἡ ἱστορία
τοῦ Νέου Κόσμου θὰ ἦταν ἐν-
τελῶς διάφορη — ἐπομένως
καὶ τοῦ Παλαιοῦ...

Ὅπως μάλιστα λέει ὁ Σάμ
δὲν θὰ ὑπῆρχαν οὔτε τά...
κάου - μπόικα ἔργα μὲ τοὺς
ἰνδιάνους καὶ αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ
μεγαλύτερη συμφορὰ τῆς ἀν-
θρωπότητος!

Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ δυὸ
μέρες οἱ δυὸ φίλοι ξαναβρί-
σκονται μπρὸς στὴν ὑπέροχη
μηχανὴ τοῦ Χρόνου, ποὺ κα-
τασκεύασε ὁ πατέρας τοῦ Πέ-
τρου μὲ κάθε μυστικότητα, ἐ-
νῶ ταυτάρχονα - ὁ διάσημος
αὐτὸς ἐπιστήμων - βοηθοῦσε
τοὺς Ἀμερικανοὺς στὴν κατα-
σκευὴ τῶν πρώτων πυραύλων
τοῦ Διαστήματος.

Ὁ θαυμασὸς αὐτὸς ἄνθρω-

πος φαίνεται πώς χάθηκε στην προσπάθειά του να ταξιδεύσει πρώτος στο Παρελθόν, εξ αίτιας ενός άπειροελάχιστου λάθους που υπήρχε στην ρύθμιση των οργάνων του «Βέλους». Έτσι δρήκε ο Πέτρος την εκπληκτική αυτή μηχανή - καθώς ήρθε στην Αμερική με υποτροφία της κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών - διόρθωσε το λάθος και μαζί με τον αγαπημένο του φίλο τον Σάμ Σάμσον - γιόιο του σπιτονοικοκύρη του - άρχισαν τα άπιστευτα, γεμάτα πρωτοφανείς περιπέτειες ταξίδια τους, σ' έποχές που έχουν πια περάσει για όλους τους άλλους ανθρώπους κι' έχουν χαθεί πίσω από την όμιχλη των αιώνων και το σκοτάδι των χιλιετηρίδων...

— Σάμ, λέει το Έλληνόπουλο στον φίλο του, έχω να σου πω κάτι σοβαρό...

— Κι' εγώ είχα να σου πω κάτι που με απασχολεί, Πήτ...

— Έχει σχέση... με το γάλα;

— Άκριβώς Πήτ! Που το κατάλαβες; ρωτάει ο Σάμ με γοργλωμένα μάτια.

— Κι' εγώ δεν ξέρω! Όσο... ός τ' αφήσουμε προς το παρόν αυτό, αν θέλεις να μιλήσουμε για κάτι σοβαρώτερο... Άκουσε: Την τελευταία φορά που βρεθήκαμε στην Άτλαντίδα κινδυνεύσαμε πάρα πολύ... Ο θάνατος μάς άγγιξε και τους δύο μας...

— Δεν βαρύνει Πήτ! Μια φορά του ξεφύγαμε στο τέλος.

Μην το σκεπτεσαι!

Και, για να το ξεχάσει κι' αυτός ο ίδιος αδειάζει μονοκόμματη τη μιά από τις δυο μπουκάλες γάλα που έχει μαζί του, χωρίς να πάρη ανάσα.

Ο Πέτρος τον παρακολουθεί υπομονετικά, αλλά και με κάποιο θαυμασμό ομολογούμενως.

— Άασαα!, κάνει ο Σάμ πλαταγίζοντας εὐτυχισμένος τη γλώσσα του. Λοιπόν, Πήτ;

— Λοιπόν δεν πρέπει να ξεχάσουμε τον κίνδυνο που περάσαμε αλλά άπεναντίας να τον λάβουμε πολύ σοβαρά υπ' όψιν μας... Μπορεί παρόμοιο και χειρότερο άκόμα κίνδυνο να αντιμετωπίσουμε και σέ κα νένα καινούργιο μας «ταξίδι». Άκου, Σάμ: Στην άρχή είχα αποφασίσει να κάνω μερικά πειράματα με το «Ίπταμενο Βέλος» και όταν στεφθούν μ' έπιτυχία, να παραδώσω την υπέροχη αυτή έφεύρεση του πατέρα μου στην Κυβέρνηση της Αμερικής.

— Να τους βάλεις να μάς υποσχεθούν πώς θα μάς αφήνουν να κάνωμε κι' εμείς καμμιά βόλτα που και που! λέει ο Σάμ ανήσυχος.

— Δεν ξέρω πια αν έχω το δικαίωμα να την παραδώσω!, μουρμουρίζει άμήχανα το γενναίο παιδί.

Κι' έπειδή ο Σάμ που δεν καταλαβαίνει πια τίποτα σωπαίνει, ο Πέτρος συνεχίζει με σοβαρή φωνή:

— Το «ταξίδι» μας στην Άτλαντίδα άλλάξε την τύχη του κόσμου ολόκληρου! Μπο-

ρεί να μη ἄλλαξε τίποτ' ἀπ' ὅτι ἡμεῖς γνωρίζουμε βέβαια, ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνουν ὅλα ὅπως ἔγιναν, ἦταν ἀπαραίτητο νὰ βρεθοῦμε ἡμεῖς οἱ δυὸ στὴ θου λιαγμένη ἡπειρο!... Εἶναι κάπως παρὰ ξένο κι' ὅμως εἶναι ἀλήθεια... Εἴμαστε δεμένοι μετὸ Παρελθόν... Ἴσως πολλὰ ἄλλα σημαντικὰ γεγονότα ποὺ ἔγιναν σὲ διαφορετικὲς γωνιὲς τῆς γῆς καὶ σὲ διαφορετικὲς ἐποχὲς νὰ ἔγιναν ἐπεὶ δὴ ἀκριβῶς ὑπάρχει τὸ «Βέλος»! Τὸ καταλαβαίνει αὐτό Σάιμ;

— Σχεδὸν τὸ καταλαβαίνω Πήτ... Ἴσως ἂν πῶ καὶ τὴ δευτέρη μπουκάλα...

— Ὄχι, πρὸς Θεοῦ! Ζαλίζομαι ποὺ σὲ βλέπω!... Νά, τί θέλω νὰ πῶ μετὰ λόγια: Νομίζω ὅτι εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ κρύψουμε γιὰ πάντα τὴν ἐφευρεσί τοῦ πατέρα μου ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου... Πῶς πρέπει ν' ἀνεβαίνουμε στὸ «Βέλος» καὶ νὰ ταξιδεύουμε σὲ ἄλλες ἐποχὲς στὴν τύχη... Ὅπου μᾶς ἔρχεται κάθε φορὰ... Τὸ ταξίδι μας θά ναι πάντα κανονισμένο ἀπὸ τὴ Μοίρα...

— Σημφωνῶ μαζί σου γιατί μ' ἀρέσει!, φωνάζει ὁ Σάιμ μ' ἐνθουσιασμό.

— Ἀλλὰ ὁ θάνατος θὰ παραιμονεύει παντοῦ σὲ κάθε μας βῆμα... Νομίζω πῶς ἔχομε ὑποχρέωσι ν' ἀδιαφορήσωμε καὶ γι' αὐτό... Αὐτὸ ποὺ στὴν ἀρχὴ τὸ περάσαμε γιὰ διασκεδάσι ἢ ἔστω γιὰ περιέργεια, τώρα ἔχει γίνεῖ ἕνα καθήκον τεράστιο... Τουλάχισ-

στον γιὰ μένα... Δὲν θάθελα νὰ σὲ ὑποχρεώσω ποτὲ πιά νὰ κινδυνεύσης κι' ἐσύ μαζί μου...

— Δὲν θάσαι καλὰ Πήτ! Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; φωνάζει ὁ Σάιμ καὶ τινάζεται τρομαγμένος. Θές... νὰ κόψῃ τὸ γάλα μὲς στὸ στομάχι μου; Τὶ θὰ γίνῃς ἂν δὲν μ' ἔχῃς ἐμένα νὰ σὲ προσέχω;

Ὁ Πέτρος χαμογελάει συγκινημένος.

— Ἔστω, λέει. Ἀφοῦ ἐπιμένεις, τὸ δέχομαι... Μαζί λοιπὸν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, σὲ κάθε κίνδυνο!

— Μαζί!, μουγγρίζει ὁ Σάιμ ἐνθουσιασμένος.

— Ἐνωμένοι στὴ ζωὴ καὶ στὸν θάνατο!

— Καλλημένοι σὰν στρεΐδια! Ἐβίβα!

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Σάιμ ἀδειάζει καὶ τὴ δευτέρη μπουκάλα τοῦ μονορούφι ἐνῶ ὁ Πέτρος ἔχει κλείσει τὰ μάτια του γιὰτὶ ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται ναυτία.

Ἀθήνα 1063 π. Χ.

ΠΑΛΙ σκυμμένοι πάνω ἀπὸ τοὺς χάρτες τοὺς καὶ τὶς ἐγκυκλοπαίδειές τοὺς βρίσκονται οἱ δυὸ ἀχώριστοι - καὶ μετ' ὅρκου πιά - φίλοι.

Τὸ νέο τους ταξίδι στὸ Παρελθὸν βρίσκεται στὰ σκοριά.

Ὁ Πέτρος ποὺ σὰν Ἑλληναπόλο τὸν συγκινεῖ ἰδιαίτερα ἡ πατρίδα του, ἔχει ἀποφασίσει νὰ βρεθῇ γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα στὴν ἀρχαία Ἀθή-

νά - ὅχι βάβαια τόσες χιλιάδες χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τὴν πρώτην.

Ψάχνοντας, ν' ἀνακαλύψῃ μιὰ χρονολογία πού νά συνέβῃ κάποιο σημαντικό γεγονός σ' αὐτὴ τὴ θρυλικὴ πόλι, ἔχει σταματήσει σ' ἓνα ὄνομα:

«Κόδρος - ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων».

Ἡ ἱστορία τοῦ Κόδρου ἔχει συγκινήσει ἰδιαίτερα τὸ ὑπέροχο ἀγόρι, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού πῆγαινε ἀκόμα στὸ δημοτικὸ σχολεῖο.

Τὴν ξαναδιαβάζει λοιπὸν τώρα μὲ λαχτάρα, γιὰ νά γνωρίσῃ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς - κι' αὐτὸς κι' ὁ Σάμ - καὶ ὅταν ὅλα εἶναι ἔτοιμα, τὰ δυὸ ἀγόρια ξαναβρίσκονται πάλιν στὸ «Ἰπτάμενο Βέλος».

Τὸ καντράν ρυθμίζεται στὴν ἀνοίξι τοῦ 1063 π. Χ.

Ἡ διάρκειά πού θά μείνουν σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ θάνατι δώδεκα ὥρες.

Ὁ Πέτρος γνωρίζει πῶς ἡ Ἀθήνα τοῦ Κόδρου εἶναι ἀρκετὰ πολιτισμένη. Οἱ κάτοικοί της μπορεῖ νά ναι εἰδωλόλατρες σὰν ὅλους τοὺς ἀρχαίους εἶναι ὅμως εὐγενεῖς καὶ δίκαιοι καὶ ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου γιὰ ἓναν ἄχθρὸ τοὺς δὲν ἐπιβάλλεται παρὰ μόνον ὕστερα ἀπὸ αὐστηρὴ δίκη, πού θά ἀποδείξῃ πλήρως τὴν ἐνοχὴ του.

Ἔτσι εἶναι σίγουρος πῶς δὲν πρόκειται νά ἀντιμετωπίσουν αἰμεσο κίνδυνον, αὐτὸς κι' ὁ φίλος του.

— Ἐτοιμος Σάμ; ρωτᾷ ὅπως πάντα, ἐνῶ ἡ καρδιά του

χτυπᾷ δυνατὰ ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Ἐτοιμος!, ἀποκρίνεται μὲ δυνατὴ φωνὴ τὸ ξανθὸ ἀγόρι, ἀφοῦ ρίχνει μιὰ τελευταία ματιὰ στὰ δυὸ γεμάτα μὲ γόλα παιγούρια του.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ τοὺς παρασέρνει καὶ τοὺς δυὸ ἐκείνη ἡ μυστηριώδης τρελλὴ δίνη, μὲ τοὺς ἐκθαμβωτικοὺς πολυχρωμοὺς ἱρδισμοὺς.

Αὐτὸ τὸ συναίσθημα κρατᾷ ἐλάχιστα ὅπως πάντα, δὲν παύει ἄμως ποτέ - μ' ὅλο πού τᾶχουν δοκιμάσει ἀρκετὲς φορές ὡς τώρα - νὰ τοὺς πρακαλῇ ἓνα παράξενο δέος. Ἀλλὰ ἀμέσως ὕστερα βρίσκονται στοὺς πρόποδες τοῦ Λυκαβηττοῦ στὸ ἴδιο σχεδὸν σημεῖο πού εἶχαν βρεθῇ καὶ τὴν προηγούμενη φορὰ.

Μὲ γουρλωμένα μάτια κυττάζουν κι' οἱ δυὸ δόλογυρα - ἰδιαίτερα ὁ Σάμ.

Τὸ ταπτεῖο εἶναι τώρα ἐντελῶς διαφορετικὸ - κι' αὐτὸ εἶναι φυσικὸ ἀφοῦ ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπίσκεψί τους ὡς τώρα ἔχουν μεσολαβήσει σχεδὸν ἐννιάμισι χιλιάδες χρόνια!..

Ἡ ὀργισμένη δολαστῆσις πού εἶχαν δὴ τότε, ἔχει ὑποχωρήσει ἀφάνταστα, περιωρισμένη στοὺς γύρω λόφους καὶ στὶς ὄχθες τοῦ Ἰλισσοῦ.

Τὸ χωριουδάκι ὅμως πού εἶχαν ἀντικρύσει δὲν ὑπάρχει πιά... Στὴ θέσι του ἀπλώνεται μιὰ μεγάλη πολιτεία πού πιάνει ὅλον τὸν γῶρο ἀνάμεσα στὸν Λυκαβηττὸ καὶ τὸν βράχο τῆς Ἀκροπόλεως. Πάνω σ' αὐτὸν τὸν τελευταῖον ὕ-

— Αιώνια ή μνήμη !

πάρχουν λαμπρά κτίρια από λευκό μάρμαρο.

— Κάνουμε λάθος!, φωνάζει ο Σάμ ανήσυχος. Δεν ήρθαμε στο ίδιο μέρος! Πρέπει να γυρίσουμε πίσω!

Ο Πέτρος χαμογελάει γιατί αυτός γνωρίζει τόσο καλά το μέρος που γεννήθηκε και μεγάλωσε, ώστε δεν μπορεί να κάνει λάθος. Μ' όλο που μετὰ από τρείς χιλιάδες χρόνια ή Αθήνα έχει εντελώς διάφορη όψη, υπάρχουν σημεία που τον βεβαιώνουν ότι το «Βέλος» έχει εργαστή και πάλι με τη συνηθισμένη του ακρίβεια...

— Μην φοβάσαι, του λέει. Βρισκόμαστε στην Αθήνα... "Ας προχωρήσουμε προς τα εκεί για να τη γνωρίσης κι' από κοντά... Τα μάτια σου άνοιχτά όμως... Δεν ξέρομε τι κίνδυνοι μπορεί να μάς παρουσιάσουν στον δρόμο μας...

— Πώς δεν ξέρουμε!, αποκρίνεται ο Σάμ κυττάζοντας ολόγυρα με ύποψια. Μπορεί να πεταχτούν άξαιφνα μπροστά μας καιμιά κατοσταριά άγριανθρώπων με προβιές ζώων και να θέλουν να μάς κάνουν μακαρίτες με τα τσεκούρια τους! Γιατί δεν πηγαίνουμε σ' κανένα άλλο μέρος Πήτ, που οι κάτοικοί του να είναι... φυτοφάγοι;

Το Έλληνόπουλο δεν μπορεί να μη γελάση σ' αυτά τα λόγια:

— Ένωια σου, Σάμ... Δεν πρόκειται να συναντήσης πια τέτοιους άγριανθρώπους... Ο Πολιτισμός έχει προχωρήσει, πάρα πολύ από τότε... Έλα...

Αφήνουν τα λόγια και κατήφορίζουν την πλαγιά του

Λυκαβηττού προς την πολίτεια που άστράφτει κάτω απ' το φώς του άνοιξιάτικου ήλιου.

Ξαφνικά, όμως, εκεί που περνούν κάτω από τα τελευταία δέντρα του λόφου, οι φυλλωσιές αυτών των τελευταίων άναπαράζονται.

Πάνω στα κεφάλια τους πέφτουν καιμιά δεκαριά μεγάλόσωμοι άντρες, που φορούν όλοι παράξενες άμοιόμορφες στολές.

Όσπου να προλάβουν να καταιαλάδουν τι συμβαίνει οί δυο φίλοι, βρίσκονται δεμένοι χειροπόδαρα και ξαπλωμένοι πλαί - πλαί στη γή.

Ο Πέτρος έχει άπομείνει άναυδος και δεν μπορεί να καταλάβη τίποτα.

Ο Σάμ όμως σφυρίζει θαυμαστικά και μ' όλη την έξαιρετικά δύσκολη θέσι που βρίσκονται, του λέει κοροϊδευτικά:

— Έχεις δίκιο πώς προχώρησε ο πολιτισμός σ' αυτό το μέρος, Πήτ! Την άλλη φορά μάς είχαν ριχτή καιμιά κατοστή, ενώ τώρα μονάχα δέκα... Μεγάλη πρόοδος!

Δάνα

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ δεν άπακρίνεται καθόλου, γιατί το μυαλό του ψάχνει άπελπισμένα να βρη μία λύσι γι' αυτό το σοβαρό αίνιγμα.

Όστόσο οί άνθρωποι που τους έστησαν αυτή την ύπουλη ενέδρα, τους άρπάζουν άξαιφνα, τους σηκώνουν στα χέρια κι' άρχίζουν να βαδίζουν. Δεν παίρνουν όμως τον

δρόμο πρὸς τὴν Ἀθήνα.

Ἀλλάζουν κατεῦθυνσι, τραβώντας πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν πόλι.

Καθὼς βαδίζουν τὰ δυὸ παιδιὰ βλέπουν κατὰπληκτα πὼς κι' ἓνα πλήθος ἄλλοι ἄντρες πού φοροῦν κι' ἐκεῖνοι τὶς ἴδιες στολὲς μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς τους, γεμίζουν τὸν τόπο.

Ἄπ' ὅπου περνοῦν μάτια γεμάτα περιέργεια καρφώνονται ἐπάνω τους.

Μερικοὶ μάλιστα ἀκολουθοῦν ἀπὸ μακριὰ τὴ συνοδεία.

Μὲ ἐκπληξί πού ὀλοένα με γαλῶνει, οἱ δυὸ νεαροὶ αἰχμαλώτοι βλέπουν πὼς ὀλόγυρα ὁ κάμπος εἶναι γεμάτος ἀπὸ χιλιάδες πολεμιστές.

Καὶ ἔσφινκὰ ὁ Πέτρος καταλαβαίνει.

Τὰ μάτια του ἀστράφτουν καὶ στρέφοντας μιλαίει ἀφοβα στὴ γλώσσα τους στὸν φίλο του, βέβαιος πὼς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν πρόκειται νὰ τοὺς καταλάβουν;

— Νά, τί συμβαίνει Σάμ!.. Αὐτοὶ πού μὰς ἔπιασαν δὲν εἶναι Ἀθηναῖοι! Εἶναι Δωριεῖς!

Ὁ Σάμ πού διάβασε κι' αὐτὸς ὅλη τὴν Ἱστορίαν μαζί μὲ τὸν Πέτρο, καταλαβαίνει.

— Αὐτοὶ πού ἔχουν ἔρθει νὰ κυριεύσουν τὴν πόλιν, ἔ Πήτ; λέει.

— Ἀκριβῶς..

— Καὶ πού μὰς πᾶνε τώρα;

— Φαντάζομαι σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς ἄρχοντές τους γιὰ νὰ μὰς ἀνακρίνη καὶ ν' ἀπο-

φασίση γιὰ τὴν τύχη μας...

Θά μὰς περνᾶνε ἀσφαλῶς γιὰ Ἀθηναίους...

— Νὰ τοὺς ποῦμε πὼς εἴμαστε Ἀμερικάνοι! Μὴν πῆς πὼς εἶσαι Ἀθηναῖος Πήτ! Μπορεῖ νὰ σοὺ κάνουν κακὸ!

Ὁ Πέτρος χαμογελάει στὰ λόγια τοῦ φίλου του ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει νὰ τοῦ δώσῃ ἀπάντησι, γιὰτὶ ξαφνικὰ αὐτοὶ πού τοὺς μεταφέρουν σταματοῦν.

Βρίσκονται ἔξω ἀπὸ ἓνα με γαλόπρεπο κτίριο πού μοιάζει σὰν ναός.

Οἱ ἀπαγωγεῖς τους τοὺς ἀφήνουν κάτω, τοὺς λύνουν τὰ πόδια, ἀφήνοντάς ἰμόνο τὰ χέρια τους δεμένα καὶ τοὺς βάζουν νὰ προχωρήσουν στὸ ἐσωτερικόν.

Ἀπὸ τὴ διαρρύθμιση καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀναπαρστάσεων πού ἔχει δῆ ὁ Πέτρος καταλαβαίνει πὼς πραγματικὰ βρίσκονται μέσα σ' ἓναν ναό. Τὸν ναὸ αὐτὸν θὰ τὸν ἔχουν χτίσει ἀσφαλῶς οἱ Ἀθηναῖοι λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν τους, ἀλλὰ οἱ πολιορκητὲς Δωριεῖς τὸν κατέλαβαν καὶ, ὅπως δὲν ὑπῆρχε ἄλλο κτίριο σ' ὀλόκληρο τὸν κάμπο τὸν χρησιμοποιοῦν τώρα γιὰ στρατηγεῖο τους.

Τέτοια συλλογίζεται τὸ ἀτρόμητο ἀγόρι, πού κυττάζει τὰ πάντα μὲ ὀλόανοιχτα μάτια μὲ θαυμασμό καὶ ἱερὴ συγκίνησι, γιὰτὶ καταλαβαίνει ὅλα ὅσο βλέπει κανένας ἄλλος ἄνθρωπος τοῦ αἵωνα του δὲν μπορεῖ νὰ τὰ δῇ - πὼς εἶναι ἓνας προνομιούχος, πού

ζή μέσα στη μαγεία τῶν ἐποχῶν πού ἐσθῆσαν στὸ βάθος τῶν χρόνων.

Ὅσο γιὰ τὸν φίλο του τὸν Σάιμ, πού κι' αὐτὸς εἶναι ὁ δεύτερος προνομιοῦχος κοντά του, πού ἔχει αὐτὴ τὴ ζηλευτὴ τύχη, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐκτιμῇ αὐτὸ ὅσο θάπρεπε γιατί ἔχει καὶ πολλές ἀνθρώπινες ἀδυναμίες.

Λόγου χάριν τούτῃ τὴ στιγμή πού τοὺς ἀναγκάζουν νὰ μποῦν στὸν ναὸ λύνοντάς τους τὰ πόδια, αὐτὸς δὲν σκέπτεται νὰ κυττάξῃ τίποτα γύρω του, μόνον γκρινιάζει συνεχῶς μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του, γλείφοντας κιόλας ταυτόχρονα τὰ ξεραμένα του χεῖλια:

— Γιατὶ μᾶς ἔλυσαν τὰ πόδια; Προτιμοῦσα νὰ μᾶς ἔλυναν τὰ χέρια καὶ νὰ μᾶς ἀφηναν δεμένους τὰ πόδια μας! Μὲ τὰ πόδια, πῶς στήν εὐχὴ θὰ πῶ λίγο γαλατάκι;

Οἱ σπρωξιὰς ὅμως τῶν φρουρῶν πού τοὺς συνωδεύουν ἀναγκάζουν ν' ἀφήσῃ τὴ μουρμούρα καὶ νὰ στραφῇ μπροστά του.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι εἶναι ὅλοι ἀγριοὶ στήν ὄψι καὶ εἶναι ὅλοι τοὺς ψηλοὶ καὶ γεροδεμένοι. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνας ἀνάμισος τους μὲ μέτρο ἀνάστημα ἢ μὲ συνηθισμένες σωματικὲς ἀναλογίες.

Τὰ μπράτσα τους εἶναι σιδερένια καὶ τὰ πρᾶσπά τους μὲ λίγο χοντρά χαρακτηριστικά ἀλλὰ γεμάτα περηφάνεια καὶ περιφρόνησι γιὰ τὸν κίνδυνο...

Κι' ὅμως σ' ἓναν ψηλὸ θρό-

νο πού θρῖσκεται ἀπέναντι στοὺς δυὸ φίλους, στὸ μέρος πού σταματοῦν, μὲς στὸν ναὸ, κάθεται μιὰ γυναῖκα!

Εἶναι μιὰ ὠραιότατη κοπέλλα.

Φοράει ἓναν μονοκόμματο πράσινο χιτῶνα πού τὸν χωρίζει μόνον μιὰ χρυσὴ ζώνη στὴ μέση καὶ στὰ ὀλόμυρα μαλλιά της εἶναι περασμένο ἓνα δάφνινο στεφάνι.

Δεξιὰ κι' ἀριστερά της κάθονται σκληροὶ πολεμιστὲς καὶ στὰ χέρια τους κρατοῦν μακρὰ ἀκόντια.

Στὰ πόδια της ἔχει κουρνιαξοὶ σὰν γατούλα ἓνα τρομερὸ λιοντάρι, πού ρουθουνίζει γιὰ λίγο ἀνήσυχα καθὼς τοῦ μυρίζει ἡ παρουσία τῶν δύο ἀγροῶν ἀλλὰ ὕστερα ἡσυχάζει.

Ὁ Σάιμ Σάιμσον γουρλώνει τὰ ὀλοστρόγγυλα ματάκια του καὶ σκουντάει τὸν Πέτρο μὲ τὸν ἀγκῶνα.

— Πήτ!, σκούζει. "Ε Πήτ! 'Ο... ὅ... ὄνειρεύομαι;

— Τί ἔπαθες, Σάιμ; ρωτᾷει τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ ἀληθινὴ περιέργεια, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί εἶναι ἐκεῖνο πού ἔχει κάνει τάση ἐντύπωσι στὸν φίλο του.

— Θαρρῶ πῶς... δηλαδή. Πήτ... Δὲν νομίζεις κι' ἐσὺ πῶς εἶναι ἡ Λίζ;

— Ἡ Λίζ; Ποιὰ Λίζ; κάνει ὁ Πέτρος ζαρώνοντας τὰ φρύδια του ἀπὸ τὴν ἀπορία.

— Ἡ Λίζ, ντέ! Ἡ Ἑλίζαμπεθ Ταϊϋλορ!

Προγραμματικὰ λοιπὸν ἐκεῖνη ἢ κοπέλλα μοιάζει κάπως μὲ

τῇ διάσημῃ ἡθοποιῷ πού πρόκειται νά γεννηθῇ μετὰ ἀπὸ μερτικὲς δεκάδες αἰῶνες (!) ἀλλὰ τὸ νὰ σκεφθῇ ὁ Σάμ πῶς μποροῦσε νὰ ἦταν ἡ ἴδια, εἶναι τόσο ἀστείον, πού ὁ Πέτρος δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του.

Ἡ γυναῖκα πού κάθεται στὸν θρόνον σηκώνεται ὀρθά, θυμωμένη.

Χτυπᾷ πεισματάρικα τὸ ποδοσάκι της στὴ γῆ.

Τὸ λιοντάρι ἀναισθηκάνει τὸ κεφάλι του καὶ μουγγρίζει ἀπειλητικά.

Ὁ Σάμ ζαρώνει καὶ ὁ Πέτρος σταματᾷ τὰ γέλια.

— Εἶμαι ἡ Ἰέρεια Δάνα!, φωνάζει ἡ κοπέλλα, πού εἶναι φανερό πὼς εἶχε θυμώσει ἐπειδὴ οἱ δυὸ αἰχμάλωτοι δὲν φαίνονται νὰ τὴν φοβοῦνται καθόλου.

Ἰδιαίτερα τὰ μάτια της εἶναι στραμμένα στὸν Πέτρο. Τὸν κυττάζει συνεχῶς μ' ἕναν περίεργο τρόπο, πού κάνει ὥστόσο τὸ ἀγόρι νὰ νοιώθῃ κι' ἐκεῖνο ἕνα παράξενο κι' ἀνεξηγήτο συναίσθημα μέσα του.

— Εἴσαι ἡ Ἰέρεια Δάνα!, ξαναλέει ἐκείνη γιὰ δευτέρη φορά. Πές μου τὸν Χρησμὸ τῶν Δελφῶν, νεαρέ ἄγγελε!

— Δὲν τὸν λένε Ἀγγελο!, πετιέται ὁ Σάμ παρεξηγημένος. Τὸν λένε Πέτρο!

Ἡ Δάνα τοῦ ρίχνει μιὰ βλοσυρὴ ματιά, ἀλλὰ ὕστερα παύει πάλι νὰ τοῦ δίνει σημασία καὶ ξαναγυρίζει πρὸς τὸ Ἑλληνόπουλο περιμένοντας ἀπάντησι.

Ἐκεῖνος ἔχει καταλάβει πὼς ἡ Ἰέρεια τῶν Δωριέων τὸν ἔχει περάσει γιὰ τὸν ἀγγελιαφόρο πού θὰ φέρῃ στοὺς Ἀθηναίους κάποιον Χρησμὸ πού περιμένουν ἀπ' τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν.

Ξ εἶρε πὼς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἀποφασίζουν καμμιά μάχη, ἂν δὲν ρωτοῦσαν προηγουμένως τὸ Μαντεῖο καὶ πὼς οἱ Δωριεῖς πολιορκηταί, περιμένουν ἀνυπόμονα τὸν Χρησμὸ ἀπὸ τοὺς Δελφούς, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν θὰ πρέπει νὰ ἐπιθεθοῦν ἐναντίον τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Πέτρος γνωρίζει ἀπὸ τὴν Ἱστορία ποίός εἶναι ὁ Χρησμὸς αὐτὸς ὅλα καταλαβαίνει πὼς δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀποκαλύψῃ στὴ Δάνα.

Λέει λοιπὸν μὲ σταθερὴ φωνή:

— Ὁ σύντροφός μου κι' ἐγὼ δὲν εἴμαστε Ἀθηναῖοι, μεγάλη Ἰέρεια... Δὲν καταλαβαίνω γιὰ ποιὸν χρησμὸ μοῦ μιλάς...

Ἡ Δάνα τὸν κυττάζει καχύποπτα. Τὸ βλέμμα της ἐξετάζει τὰ ρούχα πού φορᾷνε τὰ δυὸ ἀγόρια καὶ πού εἶναι πολὺ παράξενα, ἀληθινὰ διαφορετικὰ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. Φοδᾷται ὅμως μήπως ἔχουν μεταμφιεσθῇ ἔτσι ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴν τοὺς γνωρίζουν.

— Ἄν δὲν εἴστε Ἀθηναῖοι, ποιά εἶναι ἡ πατρίδα σας; ρωτᾷ ἀπότομα.

— Ἡ Παλλήνη, μεγάλη Ἰέρεια.

Ἀσυλλόγισται εἶπε αὐτὴ τῇ λέξι ὁ Πέτρος, πού εἶχε διαβάσει γι' αὐτὴ τὴ μικρὴ κα-

μάπαλι λίγα χιλιόμετρα έξω από την Αθήνα. Δεν πρόλαβε όμως να σκεφθῇ πώς ἡ Παλλήνην βρισκόταν πάντα σὲ φιλικώτατες σχέσεις με τοὺς Ἀθηναίους.

Ἡ Δάνα σηκώνεται ὀρθὰ καὶ τὰ μάτια της ἀστράφτουν.

— Τότε εἰστε σύμμαχοι με τοὺς ἐχθροὺς μας!, φωνάζει με θυμὸ. Ἀσφαλῶς σὰς ἔσται λε ὁ Κάδρος νὰ περάσετε τὶς γραμμὲς μας καὶ νὰ πᾶτε μηνύματα στοὺς ἄλλους συμμάχους του...

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ βάξεις με τὸν νοῦ σου, κοιλὲ Λίζυ; — παρντόν, Δάνα, ἤθελα νὰ πῶ! φωνάζει ὁ Σάμ με ἀγανάκτησι. Γιὰ ταχυδρόμους μᾶς πέρασες ἢ γιὰ κατασκόπους; Ἐμεῖς δὲν κάνουμε τέτοιες δουλειές!

— Καὶ τί δουλειὲς κάνετε; ρωτᾷει ἡ Δάνα σκληρά.

Ὁ Σάμ τὰ χάνει.

Γυρίζει, κυττάζει τὸν φίλο του ἀλλὰ ἐκεῖνος προσέχει τὴ νεαρὴ κι' ὠμορφὴ ἱέρεια.

Σαϊστίζει ὁκόμα περισσότερο καὶ τέλος τὸ μάτι του πέφτει στὰ δυὸ παιγούρια του τὰ γαμᾶτα με γάλα καὶ λέει θριαμβευτικὰ:

— Ἀρμέγομε κατσίκες!

Ἡ Δάνα περνᾷ αὐτὴ τὴν ἀπάντησι γιὰ θρασύτατη κοροϊδία.

Ἀπλώνει τὸ χέρι πρὸς τοὺς φρουροὺς τῶν δυὸ ἀγοριῶν καὶ φωνάζει ἄγρια:

— Νὰ τιμωρήσετε τοὺς ἐχθροὺς μας ὅπως τοὺς ἀξίζει!

Οἱ γιγαντόσωμοι ἐκεῖνοι

ἄνθρωποι ἀρπάζουν τὰ δυὸ ἀγόρια ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ με δυνατὲς σπρωξιὲς τοὺς ὀδηγοῦν πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ὁ Σάμ ψιθυρίζει στὸν Πέτρο ἀνήσυχος:

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν τὸ πίστεψε αὐτὸ ποὺ τῆς εἶπα! Τί τιμωρία λὲς νὰ μᾶς δάλουν; Ἐγὼ φαντάζομαι πὼς θὰ μοῦ ποὺν νὰ γράψω χίλιες φορές: «Δὲν θὰ ξαναπῶ ψέματα!»

Θάνατος στὴν πυρὰ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ὅμως ποὺ τοὺς ἐτοιμάζουν, εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπ' αὐτὴ ποὺ φαντάστηκε ὁ καημένος ὁ Σάμ. Αὐτὸ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ ἐξακριβώσουν ἀρκετὰ γρήγορα.

Οἱ φρουροὶ τοὺς τοὺς παίρνουν καὶ τοὺς ρίχνουν μέσα σὲ μιὰ ἀθλια ξύλινη καλύβα, ὅπου τοὺς ξαναδέκουν καὶ τὰ πόδια.

Κοντὰ τοὺς βρίσκεται ἓνα χαμηλὸ παράθυρο.

Ὁ Πέτρος ἀναισθηκώνεται με κόπο στὰ γόνατα καὶ ὁ Σάμ τὸν μιμεῖται.

Ὁ πρῶτος θέλει νὰ δῇ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ ἔξω, μήπως καταλάβῃ τὴν τύχη ποὺ τοὺς περιμένει κι' ὁ δευτερός προσπαθεῖ ν' ἀλλάξῃ θέσι, γιὰτὶ ἔτσι ὅπως τὸν ἔχουν πετάξει, βρίσκεται πάνω στὸ ἓνα πλαστικὸ παιγούρι του, ποὺ κινδυνεύει νὰ σπᾷσῃ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἑλληνόπουλου γεμίζει ἀνησυχία.

“Εξω οί Δωριεῖς πολεμιστὲς μαζεύουν μεγάλα κούτσουρα σ’ ἓνα σωρό.

“Ο Σάμι τοὺς βλέπει κι’ αὐτός.

— Μπά!, φωνάζει. Θ’ ἀνάψουν φωτιά ἐκεῖ ἔξω! Βρὲ τοὺς ...κρυατσούληδες! Μὲ τέτοια λιακάδα τὶ τὴ θέλουν τὴ φωτιά; Ἰεκτὸς ἂν πρόκειται νὰ ψήσουν ἀρνιά! Φαντάζονα μᾶς δώσουν κι’ ἐμᾶς κανένα κοψιδάκι - τί λές, Πήτ;

“Ο Πέτρος ἔχει χλωμιάσει καὶ δὲν μιλάει. Καταλαβαίνει πως τὴ φωτιά δὲν τὴν ἔχουν ἀνάψει γιὰ νὰ ψήσουν ἀρνιά ἀλλὰ γιὰ νὰ κάψουν αὐτοὺς τοὺς ἴδιους, ποὺ τοὺς θεωροῦν κατασκώτους. Δὲν θέλει ὅμως νὰ τὸ πῇ στὸν φίλο του, μὰ πού αὐτὸς δὲν τὸ ἔχει καταλάβει ἀκόμα. Γι’ αὐτὸ ἀποκρίνεται ἀφηρημένα:

— Δὲν ξέρω, Σάμι... Πολὺ πιθανόν... Τὸ καλύτερο ὅμως εἶναι νὰ καταφέρωμε νὰ λυθοῦμε κι’ ἄς μᾶς λείπη τὸ... κοψίδι!

— Δὲν εἶναι προτιμώτερο νὰ τὴν τηλώσουμε πρώτα; ρωτάει πάλι ὁ Σάμι ἀνήσυχτα.

— Νομίζω πὼς ὄχι... Ἐξ ἄλλου, ἔτσι πού σ’ ἔχουν δεμένον, τσαλακώνονται καὶ τὰ ρούχα σου, Σάμι!

“Ο Πέτρος τὸ λέει αὐτὸ ξέροντας τὴν παθολογικὴ ἀδυναμία τοῦ φίλου του γιὰ τὸ ντύσιμό του.

Πραγματικὰ, ὁ κωμικὸς σύντροφός του ἀνατινάζεται καὶ τὰ ματάκια του γουρλώνουν τραυμαγμένα κατὰ γεμάτα θυμό.

— Μπά, τοὺς ἀπρόσεκτους!, μουγγρίζει. Αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν! Ἐλα, Πέτρο νὰ λυθοῦμε γρήγορα! Ἐχω κορακιάσει κιόλας γιὰ λίγο γαλατάκι!

Καὶ καθὼς τινάζεται σὰν τρελλός, προσπαθώντας τοῦ κίκου νὰ μεταποτίσῃ λίγο τὰ σχοινιά ποὺ τὸν σφίγγουν, ξαναρωτάει ξαφνικά, μουσκεμένος στὸν ἰδρώτα:

— Ἀλλὰ πὼς θὰ λυθοῦμε ἔμως; Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σαλέψω!

— Οὐτ’ ἐγώ, μπορῶ νὰ χαλαρώσω καθόλου τὰ δικά μου σχοινιά, λέει ὁ Πέτρος. Ἴσως ἔμως τὰ καταφέρωμε καλύτερα, ἂν βοηθήσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον... Ἐλα πιὸ κοντά μου...

Μὲ μεγάλες προσπάθειες σέρνονται στὸ χώμα, ὥσπου ἔρχονται κοντὰ - κοντὰ.

Τὰ χέρια τοῦ Πέτρου φτάνουν τώρα τὸν Σάμι καὶ τὰ δάχτυλά του ψηλαφίζουν τὰ σχοινιά ποὺ δένουν τὸν φίλο του, ψάχνοντας γιὰ τὸν κόμπο. Δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν ἀνασκαλύψῃ.

Ἡ προσπάθεια εἶναι δύσκολη γιὰτὶ δὲν ἔχει καθόλου εὐχέρεια στὶς κινήσεις του καὶ ὁ κόμπος εἶναι δεμένος πολὺ γερὰ.

Ἀγωνίζεται μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά του χτυπᾷ δυνατὰ ἀπὸ ἀγωνία, ὅσο βλέπει ἀπ’ ἔξω νὰ ψηλώνῃ ὁ σωρὸς τῶν ξύλων.

“Ο ἰδρώτας τὸν μουσκεύει κι’ αὐτὸν ὁλόκληρο ἀλλὰ ἐντείνει τὶς προσπάθειές του, καθὼς νοιώθει τὸν κόμπο νὰ

χαλαρώνη ὀλοένα.

Ἄπ' ἔξω ἤχουν κέρατα καὶ οἰδωρεῖς πολειμισταὶ μαζεύνονται κατὰ χιλιάδες γύρω ἀπὸ τὸν σωρὸ τῶν ξύλων, τοῦ φαίνεται πὼς εἶναι πιά ἔτοιμος.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἑλληνόπουλου κοντεύει νὰ σπάσῃ ἀλλὰ δὲν ἐγκαταλείπει τὸν ἀγῶνα. Ἀντίθετα παλεύει μανιασμένα μ' ἐκείνον τὸν κόμπο ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς σώσῃ τῇ ζωῇ, ὥσπου τελικὰ καταφέρνει καὶ τὸν λύνει.

Ἄπ' ἔξω ἀπ' τὴν καλύβα τοὺς ἀκούγονται βήματα ποὺ πλησιάζουν.

— Γρήγορα, Σάμ!, μουγγρίζει ὁ Πέτρος μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα. Γρήγορα, γιὰ τὸν Θεό!

Ὁ Σάμ πραγματικὰ πετάει μακριὰ τὸ σχοινὶ ἀπὸ τὰ ἐλεύθερα χεῖρια του καὶ σκύβοντας ἀρχίζει νὰ λύνῃ τὸν κόμπο ποὺ τοῦ δίνει τὰ πόδια.

Καθὼς κάνει αὐτὴ τὴ δουλειά, χασκογελάει καὶ μουρμουρίζει θαυμαστικά:

— Γιὰ κύττα τοὺς σατανάδες! Τοῦτος ὁ κάμπος, Πήτ εἶναι προσκοπικός, μὰ τὴν πίστη μου! Τὸ φαντάζεσαι; Νομίζω μάλιστα πὼς εἶναι «καντηλίτσα»!

— Σάμ! Γρήγορα!

— Καλὰ ντέ! Γρήγορα κάω. Δὲν μάς κυνηγᾶνε κιόλας ἀλλὰ νερμίζω πὼς αὐτὰ τὰ ταξίδια τὰ κάνουμε γιὰ νὰ παρατηροῦμε τὰ ἐπιστημονικὰ περὶεργα! Δὲν εἶναι περίεργο νὰ ξέρουν αὐτοὶ οἱ ἀγριάνθρωποι τὴν «καντηλίτσα»;

Τὰ βήματα ἔχουν πλησιάσει πάρα πολύ.

Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἡ στανιδένια πόρτα θ' ἀνοίξῃ καὶ οἱ στρατιῶτες ποὺ ἔρχονται νὰ τοὺς παραλάβουν, θὰ μποῦνε μέσα.

— Σάμ! Λύσε με, γιὰ τὸ Θεό! Ἔρχονται!

— Καλὰ. Θὰ τοὺς ποῦμε νὰ περιμένουν μιὰ στιγμὴ! Κύττα, Πήτ, πὼς μοῦ τσαλακώσανε τὸ πουκάμισο! Κύττα! Κύττα χόλι! Τὸ παντελόνι μου γδάρθηκε σ' ἐκατὸ μερίδες!

Ὁ Σάμ ἔχει λυθῇ, ἔχει σηκωθῇ ὀρθίος καὶ μὲ τὸ πρόσωπο γεμάτο ὀδύνη ξεσκονίζεται καὶ προσπαθεῖ νὰ συμμορφώσῃ τὰ ρούχα του.

Ὁ Πέτρος οὐρλιάζει ἀπελπισμένα:

— Λύσε με, ἀνόντε! Θές νὰ μᾶς κάψουν σ' ἐκείνῃ τῇ φωτιά;

— Ποιούς; Ἐμᾶς; Ὁχι!, ἀποκρίνεται ἀνήσυχος. Πὼς σοὺ πέρασε τέτοια ἰδέα;

Καὶ γονατίζει πλάϊ του γιὰ νὰ τὸν λύσῃ ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ στανιδένια πόρτα μπαίνει μέσα μὲ μιὰ κλωτσιά.

Στὸ ἀνοιγμὰ τῆς στέκουν δυὸ γιγαντάσιμοι πολεμιστὲς καὶ στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ Σάμ ποὺ εἶναι ἐλεύθερος, ἀντηχοῦν δυὸ ταυτοχρονὲς κραυγὲς ἐκπλήξεως καὶ λύσσας καὶ χύνονται κι' οἱ δυὸ πρὸς τὸ μέρος του, τραβώντας ἀπὸ τὴ μίση τους κάτι χάλκινα μαχαίρια μὲ μακρὲς λάμες.

Ο Σάμ μάχεται

Ο ΣΑΜ ΣΑΜΣΟΝ όμως δεν είναι καθόλου εύκολος αντίπαλος, όπως φαντάζονται, από τη νεαρή του ηλικία.

Η φοβερή πάλη «ζίου - ζίτσου», της οποίας είναι τέλειος γνώστης, είναι γι' αυτούς κάτι που ούτε να φανταστούν την ύπαρξή του μπορούν.

Εκείνοι έχουν μόθει να αγωνίζονται κατά μέτωπο και να θγαίνη νικητής ο πιο δυνατός. Βλέπουν λοιπόν πώς δεν μπορεί να είναι πιο δυνατό ένα αγόρι, όσο κι' αν είναι μεγαλόσωμο, και χύνονται κα

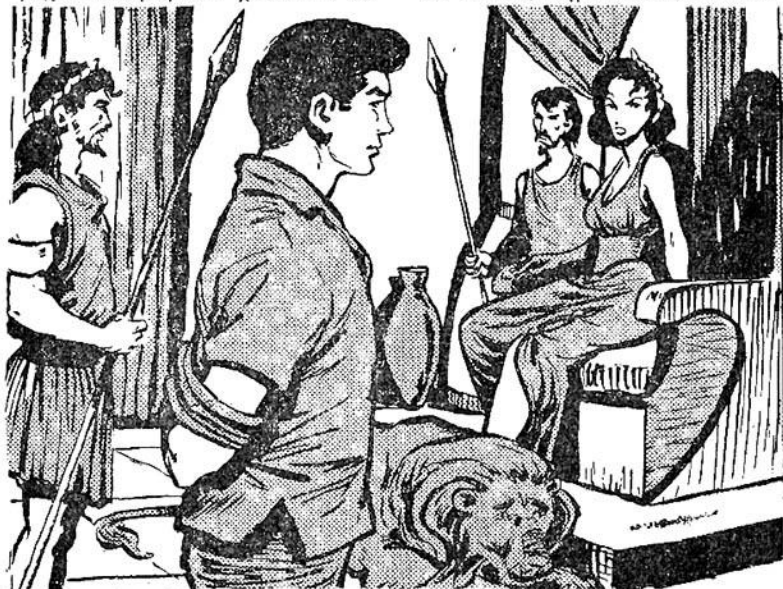
ταπάνω του να το κατασπαράξουν.

Ο Σάμ αρπάζει τον πρώτο από το πόδι σκύβοντας και του κάνει μια άπλη κίνηση, η οποία αναγκάζει τον μεγαλόσωμο Δωριέα πολεμιστή να... όπογειωθή ξαφνικά μ' ένα τρομερό ούρλιαχτο πόνου.

Διαγράφει ένα καταπληκτικό τόξο στον αέρα και πάει και σκάει στην άλλη γωνιά του μικρού δωματίου, με το κεφάλι, που κάνει έναν ξερό κρότο.

Μένει ακίνητος.

Ο δεύτερος από τους πολεμιστές, θα μπορούσε ασφαλώς να έχη βρή καιρό σ' αυτό το διάστημα να του έπιτε-

— "Αν δεν είστε 'Αθηναίοι, ποιά είναι η πατρίδα σας;

Τὸν κάνει ν' ...ἀπογειωθῇ ξαφνικά, μ' ἓνα τρομερὸ οὐρλιαχτὸ πόνου.

θῇ ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν τὸν ἔχει ἀφήσει νὰ τὸ κάνη, εἶναι ἡ ἐκπληξίς.

Ἔχει μείνει κυρ. ολεκτικὰ ὁ πολυθωμένος καὶ κυττάζει τὸν σύντροφό του ποὺ διαγράφει ἐκείνη τὴν ἀπίστευτὴ τροχιά στὸν αἶρα, μ' ἓνα ἀπλὸ πιάσιμο τοῦ ποδίου του, ποὺ τοῦ ἔκανε τὸ νεαρὸ ἀγόρι.

Ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ φωνάξῃ ἀλλὰ ἡ ἐκπληξίς του εἶναι τόσο μεγάλη ποὺ οὐτε αὐτὸ ἀκόμα δὲν καταφέρνει καὶ ἀπὸ τὸ λαρύγγι του δὲν βγαίνει οὔτε ἓνας φθόγγος.

Κι' ὅταν πιά δλέπει τὸν Σάμ ποὺ στρέφει αὐτὴ τὴ φορὰ ἐναντίον του, τότε συνέρ-

χεται θέλοντας νὰ πάρῃ ἐκδίκησι γιὰ ὅ,τι ἐπαθε ὁ πρῶτος.

Τὸ ὀπλισμένο μὲ τὸ χάλκινο μαχαίρι χέρι του, ὑψώνεται καὶ πέφτει μὲ ἀφάνταστη δύναμι, πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται τὸ στήθος τοῦ Σάμ.

Τὸ ξανθὸ ἀγόρι πηδάει σὰν αἴλουρος στὸ πλάϊ καὶ ἀποφύγει τὸ χτύπημα.

Τὸ χέρι τοῦ Δωριέα πολέμιστῆ, δὲν βρίσκει: παρὰ τὸν αἶρα στὸν δρόμο του καὶ ἡ λεπίδα τοῦ μαχαίριό του, παραλίγο νὰ τοῦ τρυπήσῃ τὸ ἴδιο τὸ πόδι: του, γιὰτὶ ὡς ἐκεῖ ἔφθασε μὲ τὴ φόρα ποὺ εἶχε.

— Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ, ψηλέα!, γρυλλίζει ὁ Σάμ κα-

ταθυμωμένος. Σὲ θυμᾶμαι ἐσύ μ' ἔδρασες ἔτσι ἀπρόσδεκτα. Κύττα πῶς ἔκανες τὰ ρούχα μου! Νά, γιὰ νὰ μάθης!

Ὁ ἄντρας ἔχει ξανασηκώσει τὸ χέρι του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ξαναχτυπήσει, στρέφοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγορίου.

Ὁ Σάμ ὅμως τὸν προλαβαίνει τούτη τὴ φορά.

Μὲ τὴν κόμη τῆς παλάμης του τὸν χτυπᾷ ἀκριβῶς στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του ποὺ κρατᾷ τὸ μαχαίρι καὶ ἐκεῖνο ξεφεύγει στὴ στιγμή ἀπὸ τὰ δάχτυλά του ποὺ παραλύουν. Ἐνῶ ταυτόχρονα μιὰ κραυγὴ πόνου ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λαρυγγί του.

Χοροπηδάει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ ἀπλώνει τὰ χέρια του γιὰ ν' ἀρπάξει ἐκεῖνον τὸν νεαρὸ καὶ θρασύ ἀντίπαλό του, ποὺ ἔχει τὴν ἀφάνταστη τόλμη νὰ τὰ δαίξῃ μαζί του.

Ὁ Σάμ ὅμως δὲν κάθεται νὰ τὸν πιάσῃ, γιὰτὶ ξέρει πῶς αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ τέλος του.

Τὸν πιάνει μονάχα αὐτὸς ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ μιὰ ξαφνικὴ κίνησι τοῦ τὸ γυρίζῃ ἔτσι ποὺ ὁ Δωριέας, χάνει μὲ τὴ σειρὰ του τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ βρίσκεται κι' αὐτὸς στὸν ἀέρα, ὅπως τὸ εἶχε πάθει προηγουμένως κι' ὁ σύντροφός του.

Ὁ Σάμ δὲν δίνει σημασία οὔτε στὴν ἀγριοφωνάρα του οὔτε στὴν πτῆσι ποὺ κάνει...

Τὸ καλοκάγαθο ἀγόρι ποὺ ὅμως γίνεται θηρίο, κάθε φορὰ ποὺ τοῦ στραπατσάρουν τὸ ντύσιμό του, σκύβει ἀμέσως

καὶ σηκώνοντας ἀπὸ κάτω τὸ πρσμένο μαχαίρι, κόβει τὰ σχοινιά ποὺ κρατοῦν δεμένο τὸν σύντροφό του.

Ὁ Πάτρος πετιέται ὀρθιος. Ἀπ' ἔξω δὲν ἀκούγεται καμμιὰ φασαρία.

Φαίνεται πῶς ἀκόμα δὲν ἔχουν ἀντιληφθῇ τίποτα οἱ Δωριεῖς καὶ περιμένουν τοὺς δυὸ ἄνδρες ποὺ ἔχουν ἰστέλλει, νὰ τοὺς φέρουν τοὺς αἰχμαλώτους, γιὰ νὰ τοὺς ἀνεβάσουν στὴν πυρά.

—Νὰ ξεκαρφώσωμε δυὸ σανίδες ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριὰ καὶ νὰ φύγωμε ἀπὸ ἐκεῖ! λέει τὸ ἔξυπνο ἀγόρι, μὲ τὴν ἐτοιμότητα ποὺ τὸν διακρίνει πάντα στὶς δύσκολες στιγμὲς.

Δὲν εἶναι κοπιαστικὸ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πράγμα.

Ἡ καλύβα εἶναι ἐτοιμόρροπη. Σωστὸ ἐρείπιο.

Οἱ σανίδες μ' ἓνα ἀπλό τράβηγμα φεύγουν ἀπὸ τὴ θέσι τους καὶ δημιουργεῖται ἓνα ἀνοιγμα, ἀρκετὸ γιὰ νὰ περάσουν οἱ δυὸ νεαροὶ χι ρ ο ν ο - ν α ὕ τ ε ς.

Ἐτοιμάζονται κιόλας νὰ τὸ κάνουν ἄλλὰ ὁ δεύτερος ἀπὸ τοὺς πολεμιστὲς ποὺ ἀντιμετώπισε ὁ Σάμ, δὲν ἔχει τεθῇ ἀκόμα ὀριστικὰ ἐκτὸς μάχης. Ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἔχει πέσει τοὺς βλέπει νὰ φεύγουν καὶ τὰ δόντια του τρίβουν ἀπὸ τὴ μανία καὶ τὴ λύσσα.

Ξαχνώντας τοὺς πόνους του τινάζεται ὀρθιος καὶ χυμάει ἀπὸ πίσω πᾶνους τους.

Ἀρπάζει ἀπὸ κάτω καὶ τὸ μαχαίρι ποὺ ἔχει πέσει ἀπὸ τὸν σύντροφό του καὶ ποὺ τὸ

βρίσκει στὸν δρόμῳ του καὶ τὸ χέρι του ὑμῶνεται, δολοφονικὸ πάνω ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ Πέτρου.

Τὸ γενναῖο ἀγῶρι ἄμως τὸν ἀντιλαμβάνεται, ὅπως ἐκεῖνος δὲν φρόντισε νὰ μὴν κάνουν θόρυβο τὰ βήματά του.

Στρέφεται ἀπτόμα, τὸν ἄρπάζει ἀπὸ τὸ ἀπλισμένο χέρι καὶ σκύβοντας, στηρίζει αὐτὸ τὸ χέρι πάνω στὸν ὦμο του καὶ τὸ τραβάει ἀπτόμα πρὸς τὰ κάτω μὲ δύναμι.

Ὁ Δωριεὺς γιὰ δευτέρη φορά ἀπογειώνεται καὶ πάει καὶ τσακίζεται πάνω στὰ σανίδια τῆς παράγκας. Πέφτει κάτω σφαδάζοντας.

Ὁ Σάμ, σκύβει ἀπὸ πάνω του καὶ τοῦ λέει ἐπιτιμητικά:

— Δὲν σοῦ ἔμαθαν πὼς δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χτυπᾷς ποτὲ ἀπὸ πίσω; Ντροπὴ σου! Κι' εἶσαι ...κι' ἀρχαῖος!

Ὁ Πέτρος ἄμως τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τραβάει, ἀναγκάζοντάς τον μὲ μιὰ γερὴ σπρωξιὰ νὰ περάσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα πού ἔχουν δημιουργήσει.

Ὑστερα περνάει κι' αὐτὸς καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια.

Εἶναι καιρὸς, γιὰτὶ πίσω τους ἀκούγονται ἄγριες φωνές. Οἱ ὑπόλοιποι Δωριεῖς πολαιμιστές, ἀνησυχώντας γιὰ τὴν ἀργοπορία τῶν δυὸ πού ἔστειλαν, ἔχουν στείλει κι' ἄλλους νὰ δοῦν τί συμβαίνει κι' αὐτοὶ μόλις προφθαίνουν νὰ διακρίνουν τὰ δυὸ παιδιὰ νὰ τὸ σκάνε ἀπὸ τὸ δεύτερο ἀνοιγμα τῆς καλύβας, στὴν πίσω πλευρὰ τῆς.

Ρίχνονται νὰ τοὺς πιάσουν, ξεφωνίζοντας μ' ὅλη τους τὴ δύναμι γιὰ νὰ ἔρθουν κι' ἄλλοι σὲ βοήθειά τους.

— Μαζί μου!, φωνάζει ὁ Πέτρος στὸν Σάμ. Πέταξε αὐτὰ τὰ παγούρια, γιὰτὶ θὰ σ' ἐμπαδίζουν στὸ τρέξιμο!

— Προτιμῶ νὰ πεθάνω μαζὶ τους!, ἀποκρίνεται τὸ Ἀμερικανόπουλο καὶ χύνεται πίσω ἀπὸ τὸ φίλο του μὲ ἐκπληκτικὴ γρηγοράδα.

Ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου

Ο ΣΟ κι' αὐτὸ φαίνεται περὶεργο, κι' οἱ δυὸ τους τρέχουν πολὺ γρηγορότερα ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς πού τοὺς κυνηγῶν.

Ἐχοντας χρηματίσει ἄθλητὲς κι' ὁ ἓνας κι' ὁ ἄλλος καὶ προπονημένοι μὲ τὰ καινούργια συστήματα τοῦ ἀθλητισμοῦ τοῦ 20οῦ αἰῶνος, διαθέτουν ταχύτητα πού οἱ ἄλλοι δὲν μποροῦν νὰ τὴ συναγωνισθοῦν, ὅπως μάλιστα εἶναι καὶ γιγαντόσωμοι κι' ἔχουν ὑπερβολικὸ βάρος.

Κάθε φορά πού ἀπὸ μακριὰ ὁ Πέτρος βλέπει Δωριεῖς, πολεμιστές, ἀλλάζει κατεύθυνσι, γιὰ νὰ μὴν βρεθοῦν μπροστά τους καὶ τοὺς φράξουν τὸν δρόμο.

Φτάνουν στὰ πρώτα δέντρα σιτοῦς πρόποδες τοῦ Λυκαθῆνι τοῦ καὶ καθὼς κρύβονται προσωρινὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν τους, μέσα στὶς πυκνὲς φυλλωσιές, τὸ Ἑλληνό-

πουλο αλλάζει και πάλι κατεύθυνσι, ώστε αυτοί που τους κυνηγούν να πάνε από άλλου και να τους χάσουν.

Τὰ δυὸ παιδιά παίρνουν στροφή και αρχίζουν να κατηφορίζουν πρὸς τὴν πλευρὰ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ξαφνικὰ ὁμως ἀναγκάζονται νὰ σταθοῦν γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά. Κάτι βογγητὰ ἀκούγονται μέσα στὰ χαμόκλαδα, λίγα μέτρα πλάι τους.

Οἱ δυὸ φίλοι κοντοστέκονται και ἀλληλοκυττάζονται μ' ἐκπληξι και ἀνησυχία.

Στρέφουν τὰ κεφάλια τους πρὸς τὰ πίσω. Οἱ διώκτες τους δὲν φαίνονται πιά. Φαίνεται πὼς τους ἔχουν χάσει. Ἐπομένως μποροῦν νὰ χάσουν μερῆσουν λίγο.

Πρῶτος ὁ Πέτρος παραιμερίζει τὰ πυκνὰ κλαδιὰ τῶν θάμνων και βοδίζουν πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἄκουσαν τὰ βογγητὰ.

Ὁ Σάμ πηγαίνει ἀδίστακτα μαζί του.

Μὲ τὴν εὐκαιρία μάλιστα ποὺ ἔχουν πάψει νὰ τρέχουν, ξεκρεμάει γρήγορα τὸ παγούρι ποὺ βρίσκεται στὸ ἀριστερὸ πλευρό του, τὸ ξεβουλώνει στὸ δευτερόλεπτο και τὸ φέρνει στὸ στόμα του γεμάτος λαχτάρια, γιατί πρώτῃ φορά ἔχει περάσει τόση πολλὴ ὥρα, χωρὶς νὰ βρέξη τὰ χεῖλια του ἔστω μὲ λίγο γαλατάκι... Στέκεται ὁμως πάλι ἄτυχος και οὔτε αὐτὴ τὴ φορά δὲν προλαβαίνει νὰ σβύση τὴν τρομερὴ δίψα του. Μάλιστα παθαίνει ἀκόμα μεγαλύτερη συμφορά.

Τὰ μάτια του γουρλώνουν

ξαφνικὰ και τὸ στόμιο τοῦ παγουριῦ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη του μὲ τὴν ἀπότομη, τρομαγμένη κίνησι ποὺ κάνει. Τὸ πολυτίμο «λευκὸ ὑγρὸ τῆς ζωῆς», ὅπως τ' ὀνομάζει, χύνεται στὴ γῆ και ὥσπου νὰ συνέλθῃ, κοντεύει ν' ἀδειάσῃ τὸ μισὸ παγούρι.

Μὲ μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ πόνου καταφέρνει και τὸ ἀναποδογυρίζει γιὰ νὰ σώσῃ τὸ ὑπόλοιπο. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀδικαιολόγητὴ ὅλη αὐτὴ ἡ ἐκπληξι του, γιατί ἀπλούστατα ὁ Σάμ, καθὼς περπατοῦσε ἔχει σκοντάψει πάνω σ' ἓνα ἀνθρώπινο κορμὶ ποὺ εἶναι πεσμένο στὴ γῆ, ἀκίνητο, μὲ τὰ μάτια γυάλινα και μ' ἓνα πελώριο κοντάρι καρφωμένο στὸ στήθος του.

Ὁ Πέτρος ἔχει σταθῇ στὸ πλάι του και κυττάζει κι' αὐτὸς ἐκείνον τὸν δυστυχισμένο ποὺ πρέπει νὰ εἶναι πολλὴ ὥρα ποὺ ἔχει πεθάνει. Συλλογίζεται πὼς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ βογγοῦσε και τὸν ἄκουσαν και δὲν προλαβαίνει νὰ κἀνῃ αὐτὴ τὴ σκέψι και τὰ βογγητὰ ξανακούγονται.

Παραμέριζι καινούργια χαμόκλαδα, γιατί ἡ φωνὴ ἀκούστηκε σχεδὸν μέσα στ' αὐτὶ του και πραγματικὰ βλέπουν ἓναν δεύτερο ἀνθρώπο πεσμένο κοντὰ στὸν πρῶτο.

Εἶναι κι' αὐτὸς γεμάτος φοβερὲς πληγές, σὲ σημείο ποὺ νὰ προσεὶνῇ κατὰπληξι τὸ πὼς καταφέρνει και ζῇ ἀκόμα.

Τὰ δυὸ παιδιά κυττάζονται μὲ δέος και ὕστερα τὸ Ἕλλη-

νύππουλο σκύβει με συμπόνια πλάι στον έτοιμοθάνατο.

Ο άνθρωπος αυτός δεν είναι ντυμένος με στολή πολεμιστού, όπως άλλωστε και ο άλλος που βρέθηκε νεκρός. Και οι δυο φορούν ένα μονοκόμματο και χοντρό σκουρόχρωμο ύφασμα, σαν ράσο κι' έχουν μακρὰ μαλλιά και μακρὰ, ακατάστατα γένεια.

Ο Σάμ σκύβει κι' εκείνος κοιτά στον φίλο του και κάνει την πιο γενναία χειρονομία από την αρχή της φοβερής αυτής περιπέτειάς τους. Απλώνει το χέρι του που κρατάει το παγούρι με το γάλα, προς το μέρος του έτοιμοθάνατου, λέγοντας:

— Θές γαλατάκι; Θα γίνης περδίκι!

Εκείνος κουνάει το κεφάλι αδύναμα, πέρα - δώθε. Τα μάτια του στριφογυρίζουν με αγωνία.

— Πε... θάινω..., ψελλίζει με φωνή που ο Πέτρος σκύβει μέσα στο στόμα του για να την ακούση. Με... με σκό... τωσαν... για να μη... μεταφέρω στον Κόδρο, τον Χρησμό του... Μαντείου...

Ο Πέτρος καταλαβαίνει μονομιάς.

Αυτοί οι δυο είναι άπεσταλ μένοι του Μαντείου των Δελφών, που οι Δωριείς τους περιμέναν και τους είχαν στήσει ενέδρα και μάλιστα είχαν κάνει λάθος και είχαν συλλάβει αυτούς στην θέσι τους, την πρώτη φορά.

— Οι Δωριείς έμαθαν τον Χρησμό; ρωτάει με αγωνία.

Ο Ιερέας κουνάει αδύναμα το κεφάλι του, καταφατικά:

— Με... σνάγκασαν... να τον έπα... ναλάβω...

Το αγόρι βλέπει πως ο άλλος δεν κρατάει πολύ ακόμα. Η ψυχή του έχει φτάσει στα δόντια του... Τα μάτια του έχουν αρχίσει να παίρνουν τη γυαλάδα του θανάτου.

— Μίλησε!, του σφυρίζει βιαστικά στ' αὐτί. Θα μεταφέρω εγώ τόν Χρησμό στον Κόδρο! Γρήγορα!

Ο έτοιμοθάνατος τον κυττάζει με τέτοια έκπληξη που για μία στιγμή τα μάτια του ζαλρεύουν.

Προσπαθεί ν' ανασηκώσει το κεφάλι του και ο Πέτρος το παίρνει στα γόνατά του για να τον βοηθήση. Τώρα ή φωνή μπορεί να βγαίνει κάπως πιο εύκολα από το στήθος του.

Ο Σάμ έχει πετρώσει από τη φρίκη και τον οίκτο και κυττάζει σαν άγαλμα όλη αυτή τη σκηνή. Αφού έχει ξεχάσει ακόμα ότι κρατάει στο χέρι του ένα ξεβούλωτο παγούρι με γάλα, που έχει να πιή όλο κληρες ώρες.

Ο «άγγελος» των Δελφών ψελλίζει:

— Νά... τα ιερά λόγια... «'Η πόλις τής... 'Αθηνάς... θα χαθή... αν ο Κόδρος... από χέρι... Δωριέα δεν... σκοτωθή!»

Το κεφάλι του ηλικιωμένου ανθρώπου γέρνει και βαραινεί απότομα μέσα στην άγκαλιά του Πέτρου.

Είναι νεκρός.

Ο Σάμ νοιώθει έναν κόμπο στον λαιμό του. Για να τον

κατεβάσκη κάτω φέρνει τὸ πα-
γοῦρι στὸ στόμα μὲ μιὰ ἐ-
πίσημη κίνησι καὶ ψιθυρίζει:—
— Αἰωνία σου ἡ μνήμη!
Ζωὴ σὲ λόγου μας!

Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι βρίσκε-
ται στὸν πιὸ γρουσουζικο ἀ-
στερισμό του, γιατί τὴν ὥρα
ποῦ θάπινε τὴν πρώτη γουλιὰ,
κάτι σφυρίζει ἀνάλαφρα στὸν
ἀέρα κι' ἔνα φτερωτὸ βέλος
ἔρχεται καὶ τρυπάει τὸ παγοῦ-
ρι του πέρα - πέρα καὶ τοῦ
τὸ παίρνει ἀπὸ τὰ χέρια.

Ὁ Σάμ οὐρλιάζει πονεμένα
σὰν τὸ βέλος νὰ τοῦ εἶχε τρυ-
πήσει τὸ στήθος καὶ χύνεται
νὰ πιᾶσιν τὸ παγοῦρι του, ἐ-
νῶ τὸ πρᾶσωτό του ἔχει με-
λανιάσει ἀπὸ θυμὸ.

Ὁ Πέτρος ὅμως προλαβαί-
νει καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ
χέρι καὶ τὸν τραβάει μ' ἀκα-
τανίκητη δύναμι πρὸς τὴν κα-
τηφόρα, μαζί του.

Εἶναι καιρός, γιατί κι' ἄλ-
λα βέλη Δωριέων σφυρίζουν
πλάϊ τους κι' ἂν εἶχαν μείνει
κι' ἔνα δευτερόλεπτο παρα-
πάνω στὴν ἴδια θέσι, ἀσφα-
λῶς θά'χαν γίνῃ μακαρίτες τὸ
...1063 πρὸ Χριστοῦ...

**Κυκλωμένοι
ἀπὸ τὸν θάνατο**

ΚΙ' ΑΙΚΟΜΑ ὅμως δὲν ἔχουν
γλυτώσει. Οἱ διώκτες τους
ποῦ τοὺς εἶχαν χάσει, τοὺς ἀ-
ναγκάσθηκαν πάλι καὶ τώρα ρί-
χνονται πίσω τους μὲ καινούρι-
για μανία. Τὰ βέλη, πέφτουν
βροχή γύρω τους κι' αὐτὸ ση-
μαίνει πῶς ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς

κυνηγᾶνε ἔχουν πληθύνει, γιὰ
τί οἱ πρώτοι ποῦ τοὺς εἶχαν
καταδιώξει, μέσ' ἀπὸ τὸ στρα-
τόπεδόν τους, ὡς τοὺς πρόπο-
δες τοῦ Λυκαβηττοῦ, κρατοῦ-
σαν μόνο ἀκόντια. Φαίνεται ὅ-
τι θὰ συναντήθηκαν μὲ τοξό-
τες μέσα στὸ δάσος καὶ τοὺς
πῆραν μαζί τους γιὰ βοήθεια.

Ἡ πυκνὴ βλάστησι ὥστόσο
προστατεύει ἀκόμα τὰ δυὸ γεν-
ναῖα ἀγόρια, ἀπὸ τὸν θάνατο.

Οἱ ἐχθροὶ τους δὲν τοὺς
βλέπουν παρὰ σ' ἐλάχιστα
διαστήματ' κι' ἔτσι δὲν ἔχουν
τὴν εὐχέρεια νὰ σκοπεύσουν.
Τοξεύουν μόνο ὅλοι μαζί, στὴν
τύχη, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἔνα
ἀπὸ τὰ πολλὰ βέλη, θὰ βρῇ
τὸν στόχο του.

Φαίνεται ὅμως πῶς ἡ θεὰ
Ἀθηνᾶ προστατεύει ἐκείνους
ποῦ προσπαθοῦν νὰ μεταφέ-
ρουν τὸν Χρησμό, στὸν βασι-
λιά Κόδρο...

Οἱ τοξότες χάνουν διαρκῶς
ἔδαφος, ἀφοῦ σταματοῦν κά-
θε τόσο γιὰ νὰ ρίξουν τὶς σαί-
τες τους, ἐνῶ οἱ δυὸ χ ρ ο ν ο -
ν α ὕ τ ε ς τρέχουν ἀδιάκοπα
μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν
τους.

Ἀλλὰ ξαφνικὰ τὸ δάσος τε
λειώνει.

Ἀπεναντί τους ὑψώνονται
τώρα τὰ πέτρινα τεῖχη τῆς πό-
λεως τῶν Ἀθημῶν.

Τρέχουν πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ
καινούργια δύναμι.

Πίσω τους ἀντηχοῦν ἤχοι ἀ-
πὸ κέρατα.

Οἱ διώκτες τους, βλέποντας
πῶς κινδυνεύουν νὰ τοὺς χά-
σουν, σημαίνουν συναγερμό.
Ἄλλοι Δωριεῖς ποῦ βρίσκον-

ται διάσκορπισμένοι στον κάμ-
πο τούς βλέπουν και τρέχουν
κι' αυτοί προς τὸ μέρος τους
νὰ τούς φράξουν τὸν δρόμο
γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Εὐτυχῶς στὸν δρόμο τους
βρίσκουν μιὰ μικρὴ ρεματιά
καὶ χώνονται μέσα σ' αὐτήν.
Ξανσιβγαίνουν καὶ βλέπουν
πὼς πραγματικὰ οἱ διώκτες
τους τρέχουν ὅλοι μαζί πρὸς
ἓνα σημεῖο στὰ δυτικά - ἐκεῖ
ἀσφαλῶς θὰ βγαίνει αὐτὴ ἡ ρε-
ματιά.

Ὁ Πέτρος τὸν τραβᾷ τρο-
μαγμένος.

— Τρελλάθηκες; τοῦ λέει.
"Ἐλα γρήγορα.

Τρέχουν ἀπ' τὴν ἀντίθετη
πλευρὰ πρὸς τὰ τείχη τῆς Ἀ-
θήνας, χωρὶς πιά ἄμεσο κίν-
δυο ἀφοῦ δὲν τοὺς κυνηγᾷ
κανεὶς. Δὲν ἀργοῦν νὰ φτά-
σουν.

— Σωθήκαμε!, λέει ὁ Σάμ
Σάμσον εὐτυχής. Μὴ μοῦ πῆς
νὰ μὴν πιῶ καὶ τώρα λίγο
γάλα, ἐκτὸς κι' ἂν θῆς νὰ τὴν
πάθω σὰν κι' ἐκείνον ποὺ ἔ-
φτασε ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα
στὴν Ἀθήνα κι' ἔσκασε!

Καὶ ξεκρεμάει τὸ παγούρι
τοῦ ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή μιὰ
βροχὴ ἀπὸ βέλη τοὺς κυκλῶ-
νει καὶ ἡ μανία τῆς ξέσπᾳει
πάλι σ' αὐτό. Τρεῖς σαῖτες
μαζί τὸ κάνουν κόσκινο καὶ
τοῦ τὸ παίρνουν ἀπὸ τὰ χέ-
ρια.

"Ἀλλος καὶ πανιασμένος ὁ
δύστυχος ὁ Σάμ τὸ βλέπει νὰ
κυλιέται στὴ γῆ, χωρὶς σπᾶλα
ἀπὸ τὸ πολύτιμο ὕγρό του

ποῦ γίνεται λάσπη.

— "Εἰ! Πάει! Ἐφτασε τὸ
τέλος μου!, ψελλίζει.

Καὶ τὰ λόγια του δὲν βρι-
σκονται μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀλή-
θεια.

Πάνω ἀπὸ τὰ τείχη οἱ Ἀ-
θηναῖοι ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς
σημαδεύουν μὲ τὰ τόξα τους,
μὴ μπορώντας νὰ φανταστούν
πὼς τὰ διὰ ἀγόρια εἶναι φί-
λοι τους καὶ πὼς δὲν ἀνήκουν
στὶς τάξεις τῶν Δωριέων.

Ὁ Πέτρος μὲ τὴν καρδιά γε-
μάτη ἀγωνία ἀρπάζει πάλι
τὸν μαρμαρωμένο φίλο του
καὶ τὸν τραβάει μακριὰ ἀπὸ
τὴν μικρὴ εὐτυχῶς ἀκτίνα βο-
λῆς τῶν τόξων. Ἀλλὰ ξαφνικὰ
τὸ πρόσωπό του χλωμιάζει
περισσότερο.

Ἀπεναντί τους βλέπουν τὴ
στρατιὰ τῶν Δωριέων νὰ βα-
δίξῃ ἐναντίον τῆς πόλεως. Εἶ-
ναι ἀλόκληρος ὁ στρατὸς τους
αὐτὴ τὴ φορὰ κι' ἔρχονται γιὰ
τὴν τελικὴ ἐπίθεσι.

Τὰ δύο παιδιὰ δὲν μποροῦν
νὰ φύγουν ἀπὸ πουθενά. Ὁ
θάνατος τοὺς κυκλῶνει ἀπὸ
παντοῦ. Κυττάζονται σαστι-
σμένοι, μὴ μπορώντας νὰ σκε-
φθοῦν τίποτα, ποῦ νὰ τοὺς βο-
ηθήσῃ στὴ σωτηρία τους.

Μόνον ὁ Σάμ ρωτᾷ μὲ λα-
χτάρια τὸν φίλο του:

— Ἐίσυ εἰσαι ἀπὸ δῶ, ἀ-
πὸ τὴν Ἀθήνα, Πήτ! Δὲν
ἔχεις κανέναν γνωστὸ νὰ τοὺς
πῆς νὰ τὸν εἰδοποιήσουν γιὰ
νὰ σ' ἀναγνωρίσῃ;

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΒΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος Ιον — Τόμος Ιος — Άρ. τεύχους 3 — Δραχ. 2
Γραφεία: Όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς) Τηλ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφυγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:
Έτησίαι δραχ. 100
Έξάμηνος » 55

Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησίαι Δολλάρια 4
Έξάμηνος » 2

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Ή δόμβα σκάει! Οί γεμάτες μυστήριο καί γοητεία περιπέτειες του Παρελθόντος, συνδυάζονται με την απειλή του θανάτου καί τής καταστροφής, πού έρχεται από τό Παρόν...

ΤΟ ΒΕΛΟΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ!

Τά λόγια περιττεύουν γιά κάτι πού μιλάει μόνο του....

